

บทนำ

ร่างสูงสง่าภายใต้ชุดสูทสีเข้มตัดพอดีกับรูปร่าง บ่าไหล่กว้าง สะโพกเพรียวสอบนยืนทอดสายตามองออกไปนอกผนังกระจกของโรงแรมหรู เขาคือ อาชัญ คีรานอฟ หนุ่มเลือดผสมอเมริกัน-รัสเซีย-ไทย ผู้มีนิสัยสุขุม ลุ่มลึก เยื่อหุ้มพระนางตน ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใคร และไม่ชอบการผูกมัด ความได้เปรียบทางสายเลือดทำให้เขามีใบหน้าหล่อเหลาสम्บูรณ์แบบ โครงหน้าเรียว สันกรามได้รูปมีไรเคราเขียวครีบล้อมรอบดูแข็งแกร่ง ดวงตาของเขาเป็นสีน้ำตาลเข้มเช่นเดียวกับลอนผมหนาที่ตัดได้รูปปรับกับใบหน้า จมูกขึ้นสันตรง ริมฝีปากหยักลึก เครื่องหน้าของเขาหาที่ตีไม่ได้ และเมื่อประกอบกับรูปร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อตามแบบฉบับของคนที่ ออกกำลังกายเป็นประจำแล้ว เขาจึงดูสง่าและแข็งแกร่งในเวลาเดียวกัน

อาชัญเดินทางมาสิงคโปร์เพื่อพบปะสังสรรค์กับนักธุรกิจและมหาเศรษฐีหลายชาติที่คบค้าสมาคมกันอยู่ แม้จะไม่ชอบการนัดพบกับคนกลุ่มนี้ แต่ในฐานะที่เขาคือผู้บริหารใหญ่คนหนึ่งของคีรานอฟออฟอเมริกา สถาบันการเงินยักษ์ใหญ่ที่มีชื่อเสียงระดับโลก ทายาทคนโตของตระกูลคีรานอฟ

จึงจำเป็นต้องมาเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจในระยะยาว

แต่ก็นั่นแหละ คนไม่ชอบงานพบปะสังสรรค์ที่ต้องสวมหน้ากากเข้าหากันต่อให้จำเป็นอย่างไรก็ไม่ชอบอยู่ดี ปีก่อนอาชัญมอบหมายให้อคินทร์ น้องชายคนที่สามเป็นตัวแทนไปร่วมงานที่ยุโรป ปีนี้ตั้งใจจะให้ น้องชายหนึ่งในสี่คนมาเป็นตัวแทนอีกเช่นเคย แต่ไม่มีใครว่างสักคน สุดท้ายพี่ชายใหญ่ของตระกูลก็ต้องรับหน้าที่นี้จนได้

“คุณอาชัญครับ เลยเวลานัดมาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้วครับ”

บรูซ บอดีการ์ดและคนสนิทชาวอเมริกันเดินเข้ามาเตือนผู้เป็นเจ้านาย อย่างนอบน้อมระคนเกรงใจ ด้วยคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะลืมเวลา

“อืม... ไปกันเถอะ”

อาชัญไม่ได้ลืมเวลานัดหมาย แต่เพราะเห็นว่าเป็นงานสังสรรค์ที่ไม่ได้สำคัญอะไรมาก จึงตั้งใจที่จะไปช้ากว่าเวลานัด อย่างน้อยก็ลดความอึดอัดไปได้เกือบครึ่งชั่วโมง

ทายาทคนหนึ่งของตระกูลคิรานอฟเดินไปยังห้องจัดเลี้ยงพร้อมกับบรูซและกรีซ ซึ่งเป็นทั้งคนสนิทและบอดีการ์ดฝีมือดี ทั้งสามใช้เวลาไม่นานก็เดินมาถึงที่หมายซึ่งอยู่ชั้นเดียวกับห้องพัก

ทันทีที่เห็น อาชัญ คิรานอฟ เดินมาพร้อมกับบอดีการ์ดคูใจ คนของเอ็ดดี้ วู ก็รีบค้อมกายต้อนรับอย่างนอบน้อมและเปิดประตูห้องให้ชายหนุ่มผ่านเข้าไปทันที

อาชัญเดินเข้าไปในห้องจัดเลี้ยงตามลำพัง เพราะคนติดตามจะถูกกันไว้ข้างนอก ชายหนุ่มขมวดคิ้วด้วยความสงสัยเมื่อได้ยินเสียงคล้ายการประมูลอะไรสักอย่างดังมาจากด้านใน และมันชัดเจนขึ้นเมื่อเขาเดินมาถึงห้องสังสรรค์

“สวัสดีครับคุณคิรานอฟ ขอขอบคุณที่มาร่วมสังสรรค์กับพวกเรา นะครับ”

การประมูลหยุดลงชั่วคราวเมื่อ เอ็ดดี้ วู ลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไปจับมือ

หักทลายกับแขกคนสำคัญ ซึ่งทุกคนต่างก็รู้จักดีดีศัพท์ความยิ่งใหญ่ของ
ตระกูลศิรานอฟเป็นอย่างดี จึงพากันลุกขึ้นยืนเพื่อให้เกียรติและหักทลาย
ผู้มาใหม่

“สวัสดิ์ครับคุณวุ สวัสดิ์ครับทุกท่าน”

อาชญ์จับมือกับ เอ็ดดี้ วูและพยักหน้าหักทลายทุกคนภายในห้อง
ตามมารยาท เขาชำเลืองมองไปทางหญิงสาวคนเดียวในห้องนิตหนึ่ง พบว่า
เธอกำลังมองมาที่เขาเช่นกัน สภาพของเธอสะลึมสะลือเหมือนคนอยู่ใน
อาการครึ่งหลับครึ่งตื่น ทั้งที่มันใจว่าไม่ใช่คนใจอ่อน ออกจะเย็นชาด้วยซ้ำ
ที่ว่าแวตาสั้นห้วงที่จ้องมองมาอย่างแว่วอนกลับทำให้หัวใจของเขา
กระตุกวูบ!

“นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน!”

“อัญชิตา...ตื่นได้แล้ว”

เสียงทุ้มทุ้มที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ส่งผลให้หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของชื่อเริ่ม
ขยับตัวเล็กน้อยพร้อมกับส่งเสียงครางอ้ออานในลำคอ ก่อนจะพลิกกายหนี
คล้ายรำคาญที่ถูกรบกวน ในขณะที่บุรุษหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่สง่างามใน
ชุดสูทเรียบหรูลิ้มซึ่งยืนอยู่ข้างเตียงเริ่มจะหมดความอดทนลงไปทุกที...

ทุกที

อาชญ์ ศิรานอฟ สูดลมหายใจยาวลึกก่อนจะหย่อนสะโพกลงบน
ขอบเตียงข้างๆ ร่างเพริยวระหงของคนหลับ แล้วเอ่ยเรียกเธออีกครั้งด้วย
น้ำเสียงที่ตั้งขึ้นกว่าเดิม

“อัญชิตา...ผมบอกให้ตื่น”

ชายหนุ่มไม่เรียกเปล่า แต่ยังยื่นมือออกไปแตะแขนเรียวกเล็กพร้อมกับ
เขย่าเบาๆ เพื่อปลุกเธอ ทว่าแทนที่คนถูกลังจะทำตามคำสั่งของเขาเหมือน
อย่างที่ลูกน้องทุกคนปฏิบัติตาม แต่หญิงสาวผู้มีนามว่าอัญชิตากลับนอน
หลับตาพริ้มราวกับอยู่ในห้วงนิทราอันแสนสุข โดยไม่รู้ชะตากรรมของ

ตัวเองเลยว่า เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาที่นั่งอยู่ข้างๆ นั้นกำลังกั๊กกรรมตัวเอง
แน่นเพื่อควบคุมอารมณ์!

“อัญชิตา ธนาเศรษฐีนั้นที่ ตื่นเดี๋ยวนี้!”

เสียงตะคอกหนักๆ นั้นได้ผล เพราะชั่วพริบตาเดียวร่างเพรียวระหง
ก็ติดตัวลุกพรวดขึ้นนั่งอย่างรวดเร็วด้วยความตกใจ อาการสะลึมสะลือ
ก่อนหน้านั้นหายไปในพริบตา คงเหลือแค่ความรู้สึกปวดหัวตุบๆ

วินาทีแรกที่เห็นหน้าของชายหนุ่มเจ้าของเสียง ดวงตาคู่สวยก็
เบิกกว้าง

“คุณอาชัย!”

วินาทีถัดมาความทรงจำก่อนหน้านี้ก็ค่อยๆ หลั่งไหลเข้ามาใน
หัวงำหนึ่งของอัญชิตา

หญิงสาวเดินทางมาที่สิงคโปร์เพื่อเจรจามอบพันธหนี้สินในฐานะ
ตัวแทนซึ่งได้รับมอบอำนาจจากบิดาเนื่องจากท่านล้มป่วยกะทันหันต้อง
เข้ารับการรักษาทันทีที่โรงพยาบาล ความจริงบิดาได้มอบหมายให้ทนายเป็น
คนจัดการ แต่ทนายคนนั้นประสบอุบัติเหตุ ไม่สามารถเดินทางมาได้ และ
วันนี้คือวันสุดท้ายที่เจ้าหนี้ให้โอกาส อัญชิตาจำได้ว่าตอนที่มาถึงเธอได้รับ
อนุญาตให้เข้าพบกับฝ่ายการเงินของเจ้าหนี้ ระหว่างรอให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบ
รายละเอียดของสัญญากู้ยืมซึ่งไม่รู้ว่ามีนานแค่ไหน แต่สิ่งที่จำได้แม่นคือ
ความรู้สึกวังง และวังงมากเหมือนตาจะปิดให้ได้

‘ตั้งสติไว้สิอัญ ตั้งสติไว้’

สัญญาชตาณจากส่วนลึกเตือนว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล และ
เธอกำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์ไม่ปกติ อัญชิตาบอกตัวเองว่าอย่าหลับ
หญิงสาวพุงตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างทุลักทุเลพร้อมๆ กับพยายามเปล่งเสียง
ขอความช่วยเหลือจากพนักงานคนอื่นที่เธอมองเห็น แต่ไม่รู้ว่าทำไม่ผู้คน
เหล่านั้นถึงได้ทำเป็นไม่เห็น และไม่ได้ยินเสียงเธอ ทั้งๆ ที่พวกเขาเดินไป
เดินมาอยู่หน้าห้องห่างกันเพียงแค่กระจกกัน

อัญชิตาจำได้จริงๆ ว่าตอนที่ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งหญิงสาวรู้สึกว่าจะตัวเองอยู่ในสภาพเหมือนคนครึ่งหลับครึ่งตื่น ตอนนั้นเธออยู่ในห้องห้องหนึ่งคล้ายห้องประชุมขนาดใหญ่ ภายในห้องมีผู้ชายมากหน้าหลายตาและดูเหมือนว่าทุกคนพร้อมใจกันจ้องมาที่เธอ ทว่าบุรุษเพียงคนเดียวที่เธอเห็นหน้าและจดจำเขาได้ในทันทีก็คือผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าของเธอตอนนี้

“คุณอาชญ์... ที่นั่นที่ไหน! เกิดอะไรขึ้นหรือคะ!”

รอยยิ้มเยาะหยันผุดขึ้นตรงมุมปากของอาชญ์หลังได้ยินคำถามจากหญิงสาวที่นั่งอยู่บนเตียง

“ความจริง คุณน่าจะหันไปเอาดีทางด้านการแสดงมากกว่าเป็นนางแบบนะอัญชิตา ตีบทแตกกระจุยขนาดนี้”

“คุณว่าอะไรนะคะ” อัญชิตาย้อนถามด้วยความแปลกใจ ทำไมอาชญ์ถึงได้คิดว่าเธอเล่นละครต่างๆ ที่มันไม่ใช่

“รู้ไหม... คุณทำหน้าที่ตาช่อใส่ไร่ไถ่เพียงสำได้สมจริงมาก” อาชญ์กวาดสายตามองใบหน้าหวาน รอยยิ้มหยันยังไม่หายไปจากมุมปากได้รูปของเขา

“ฉันไม่เข้าใจที่คุณพูดจริงๆ นะคะคุณอาชญ์”

“อย่าบอกนะว่าคุณจำไม่ได้ ว่าผมคือคนที่ประมุขคุณมา!” อาชญ์โพล่งออกมาอย่างเหลือทน

“ประมุขนั่นหรือคะ!”

อัญชิตาหัวใจหล่นวูบ ใบหน้าของเธอซีดเผือดหลังตระหนักได้ว่าเสียงพูดคุยกันเรื่องตัวเลขคล้ายกำลังต่อรองราคาอะไรสักอย่างที่เคยเข้าใจว่ามันคือความฝัน แท้จริงแล้วไม่ใช่เลย

“ห้าหมื่นดอลลาร์”

“หกหมื่นดอลลาร์”

ตัวเลขที่ถูกเสนอเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ บีบรัดหัวใจของอัญชิตาจนปวดหนึบไปหมด หญิงสาวส่ายหน้าไปมา ไม่ยอมรับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญ

“มีใครให้มากกว่านี้อีกไหมครับ”

“หกหมื่นห้า”

“เจ็ดหมื่นดอลลาร์”

อัญชิตาจำได้ว่าช่วงเวลาแห่งความท้อแท้สิ้นหวัง เธอพยายามส่ง
สายตาแววอนไปที่อาชัญเพียงคนเดียว

“คุณอาชัญ... ช่วยฉันด้วย ได้โปรด”

จังหวะที่เธอเปล่งวาจาอ่อนหวานแต่เสียงกลับไม่มีเลือดออกมามี
ไต่ย็น น้ำตาของเธอก็ไหลพราก เพราะจู่ๆ เขาก็เบือนหน้าหนี อัญชิตารู้สึก
เหมือนตัวเองถูกทอดทิ้งไว้กลางทะเลทราย มองไปทางไหนก็เคืองคว้าง
ว่างเปล่า

จนกระทั่ง...

“หนึ่งแสนดอลลาร์!”

“จบการประมูลครับ สาวงามคนนี้เป็นของคุณอาชัญ คีรานอฟ ยินดี
ด้วยครับ”

“ที่เจียบ เพราะจำได้แล้วใช่ไหมว่าผมคือคนที่ประมูลคุณได้” อาชัญ
ถามเมื่อเห็นอาการนิ่งงันของอัญชิตา

“ถ้าฉันบอกว่า ฉันไม่รู้เรื่องการประมูลอะไรนั่นเลยคุณจะเชื่อไหมคะ
คุณอาชัญ”

“ผมรู้ว่าคุณมาที่นี่ทำไม” อาชัญบอกกับเธอ ก่อนหยิบเอาเอกสาร
ฉบับหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงขึ้นมา “ชำระหนี้สินด้วยการเอาตัวเอง
เข้าแลก”

“ไม่จริง!” อัญชิตาส่ายหน้า

“ฉันไม่ได้ทำแบบนั้น และไม่เคยคิดที่จะทำด้วย!” อัญชิตาเถียงกลับ
ทั้งน้ำตา ต่อให้สิ้นไร้ไม้ตอกขนาดไหนเธอก็ไม่มีวันขายศักดิ์ศรีของตัวเอง
อย่างเด็ดขาด

“ฉันมาที่นี่เพื่อเจรจาผ่อนผันหนี้สินแทนคุณพ่อ ท่านป่วย และตอนนี้
ท่านก็อยู่ที่โรงพยาบาล”

อัชชิตาคงไม่มีวันรู้หรือกว่า ะหว่างที่เธอยังไม่รู้รู้สึกตัว อาชัญให้ ลูกน้องตรวจสอบเรื่องราวทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว เป็นความจริงอย่างที่เธอ บอก นางแบบสาววัยยี่สิบปีคนนี้ได้เดินทางมาที่บริษัทเงินทุนของนักธุรกิจ ชาวสิงคโปร์เพื่อทำสัญญาผ่อนผันหนี้สินในฐานะตัวแทนของบิดา

แต่อัชชิตาโชคร้ายเพราะ เอ็ดดี้ วู ไม่ได้เป็นแค่เจ้าของบริษัทเงินกู้ เหมือนอย่างที่ใครๆ เข้าใจ เมื่อถึงหลังของนักธุรกิจชาวสิงคโปร์คนนี้แท้จริง แล้วคือ เจ้าของบ่อนกาสิโนและนายหน้าจัดหาสาวงามให้กับบรรดามหาเศรษฐี ซึ่งในการจัดหานั้นก็มีหลากหลายวิธี ทั้งโดยสมัครใจ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ และ ถูกหลอก

“ผมไม่สนใจเรื่องเหตุผลของคุณ ที่ผมอยากรู้ก็คือ คุณพร้อมจะทำ หน้าที่หรือยัง”

“หมายความว่ายังไงคะคุณอาชัญ” อัชชิตามองใบหน้าหล่อเหลา อย่างไม่เข้าใจ

“คุณคงไม่คิดว่าผมจะประมูลคุณมาเพื่อนั่งคุยกับคุณแค่นี้ หรือจะ อัชชิตา”

เขาย้อนถามพลางสบตาคู่หวานอย่างมีความหมาย อาชัญไม่ใช่พ่อพระ และไม่ใช่พระอิฐพระปูน ในเมื่อเขาเสียเงินไปแล้วก็ควรได้อะไรตอบแทน บ้าง

“แต่ฉันไม่ได้ขายตัวนะคะ” เสียงของอัชชิตาเริ่มสั่น ความหวาดหวั่น ก่อตัวขึ้นในใจอีกครั้งเมื่อรับรู้ถึงความต้องการของผู้ชายตรงหน้า

“นั่นก็หาเงินหนึ่งแสนเหรียญมาคืนผมให้ได้ภายในคืนนี้” อาชัญ ยื่นคำขาด

“คุณก็รู้ว่าฉันไม่มี” เธอบอกพร้อมกับมองเขาอย่างแว่วอน

อาชัญมองใบหน้าหวานนึ่งนาน แต่ไม่คิดจะใจอ่อน แม้เงินก้อนนั้น จะน้อยนิดสำหรับเขา แต่เรื่องอะไรเขาจะเสียมันไปโดยเปล่าประโยชน์ อย่างน้อยอัชชิตาก็ยังมีความสาว ความสวยให้เขาตัดดวงความสุข

“ถ้าคุณไม่มีเงิน ก็คงต้องจำყင်เป็นอย่างอื่น”

“บอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้ขายตัว” อัญชิตาเอ่ยย่ำเสียงเครือ มองชายหนุ่มอย่างตัดพ้อ

“คุณเป็นคนขอให้ผมช่วย จำได้ไหมอัญชิตา” อาชญ์ย่อนถามเสียงเข้ม เขาเองไม่ได้อยากเข้าร่วมประมูลสักเท่าไร แต่สายตาของอัญชิตาทำให้เขาไม่อาจนิ่งดูตาย และในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเข้าร่วมประมูล

คราวนี้คนถูกถามถึงกับสะอึก พุดไม่ออก ตอนนั้นอัญชิตาไม่รู้จะทำอย่างไร และเขาก็คือผู้ชายคนเดียวที่เธอรู้จัก แต่ก็เชื่อว่าเธอจะอยากตอบแทนเขาด้วยร่างกาย

“มีวิธีใช้หนี้แบบอื่นอีกไหมคะ”

“ไม่มี” เจ้าหนี้หนุ่มตอบสั้นๆ ไม่มีการผ่อนปรนใดๆ แปลกใจตัวเองเหมือนกันที่อยากให้อัญชิตาใช้หนี้ด้วยร่างกายของเธอ ทั้งๆ ที่เขาก็ไม่ได้ขัดสนผู้หญิง

อัญชิตาอดคิดไม่ได้ว่าเธอกำลังหนีเสือปะจระเข้ แต่ถ้าคิดในแง่ดี การเป็นของอาชญ์ก็ยิ่งดีกว่าตกเป็นของผู้ชายแปลกหน้าพวกนั้น ซึ่งก็คงไม่ต่างจากตกรรททั้งเป็น อย่างน้อยมหาเศรษฐีหนุ่มที่ประมูลเธอมาได้เขาก็ยังมีเรื่องให้เธอประทับใจ แม้ว่าตอนนี้เขาจะใจร้ายกับเธอก็ตาม

“ฉันไม่มีทางเลือกแล้วใช่ไหมคะ” เธอลิ้นใจเอ่ยถามหลังจากกลืนก้อนแข็งๆ ที่แล่นขึ้นมาจุกที่ลำคอกลับลงไป

“ใช่” เป็นคำยืนยันสั้นๆ แต่ช่างกดดันคนฟังเหลือเกิน เธอคงหมดทางเลือกแล้วจริงๆ

“แค่คืนเดียวใช่ไหมคะ”

คำถามนั้นถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากสีระริกของอัญชิตา แม้ว่าอาชญ์จะเป็นชายหนุ่มในความทรงจำของตน และเขาเป็นคนช่วยเธอออกมาจากเหตุการณ์ร้าย แต่พอรู้ว่าจะต้องตอบแทนเขาแบบไหนความกลัวและหวาดหวั่นใจก็ก่อตัวขึ้นในใจของอัญชิตา

“ผมไม่ได้พิศวาสคุณถึงขนาดคิดจะเก็บคุณไว้ตลอดไปหรอกอัญชิตา แค่คืนเดียวก็มากพอแล้ว”

อัญชิตาตอบด้วยท่าที่สงบนิ่ง เขาก็แค่ต้องการรักษาสีหน้าของตัวเองเท่านั้น เขาไม่คิดที่จะผูกพันกับผู้หญิงคนไหนอยู่แล้ว

“ก็ได้ค่ะ แต่ว่าตอนนี้นั้นหิวมาก อยากได้เวลาทำใจด้วยค่ะ” เมื่อไม่มีทางเลือก อัญชิตาก็จำต้องยอมรับเงื่อนไขของอัญชิตา หากก็อยากหอดเวลาออกไปอีก

“เรื่องอาหาร คนของผมจะจัดการให้ คุณมีเวลาสองชั่วโมงสำหรับกินข้าวและทำใจ เสร็จแล้วให้กลับมาหาผมที่ห้อง”

“สองชั่วโมงเองหรอคะ” อัญชิตาทำหน้าที่ผัดหัวง

“หรือจะเอาแค่ชั่วโมงเดียว” อัญชิตาย้อนถาม

“สะ...สองชั่วโมงก็ยิ่งดีค่ะ” อัญชิตารีบพาร่างเพรียวระหงลงจากเตียงกว้างและเดินออกไปจากห้องอย่างรวดเร็วราวกับกลัวว่าเจ้าหน้าที่จะเปลี่ยนใจ

เมื่อพ้นออกมาจากห้องนอนของอัญชิตา อัญชิตาก็เดินไปทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหวงในห้องพักแขกของห้องชุดสุดหรูของโรงแรมชื่อดัง ก่อนสบหน้ากับฝ่ามือแล้วร้องไห้อยู่เสียบๆ เพียงลำพัง ทั้งกลัวและเสียใจที่ต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ รวมถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า ทุกอย่างเป็นเรื่องที่อัญชิตาควบคุมไม่ได้

อัญชิตาไม่รู้ว่าตัวเองนั่งสบหน้ากับฝ่ามือมานานแค่ไหน จนกระทั่งมีเสียงสุภาพของหนุ่มไทยดังขึ้นใกล้ๆ

“ขอโทษครับ คุณอัญชิตา”

เจ้าของชื่อเงยหน้าขึ้นมองคนพูดพร้อมกับหยิบทิชชูซับน้ำตาบนใบหน้าไปด้วย

“มีอะไรหรอคะ”

“ผมชื่อกริช เป็นคนสนิทของคุณอัญชิตา ผมจะมาบอกคุณว่าอาหาร

พร้อมแล้วครับ เชิญคุณอัญชิตาทางนี้ครับ”

กรีซแนะนำตัวกับผู้หญิงของเจ้านายอย่างสุภาพ ก่อนพายมือเชื้อเชิญเธอไปยังส่วนของห้องอาหาร

“ขอบคุณค่ะ” อัญชิตาลุกเดินไปตามคำเชิญของบอดีการ์ดหนุ่มไทยบนโต๊ะมีอาหารหลายเมนูวางอยู่ ทุกอย่างล้วนน่ารับประทาน แต่อัญชิตาดวงกลืนอะไรไม่ลง เธอแค่อยากมีเวลาทำใจ อยากปลดปล่อยความอัดอั้นเพียงลำพัง

“เชิญคุณอัญชิตาตามสบายนะคะครับ มีอะไรให้รับใช้เรียกผมได้ตลอดเวลาครับ”

“คุณกรีซคะ ฉันต้องการเครื่องดื่มอย่างอื่นค่ะ”

“คุณอัญชิตาต้องการอะไรเพิ่มครับ” กรีซถาม เพราะบนโต๊ะมีน้ำเปล่าและน้ำส้มคั้น ซึ่งเป็นเครื่องดื่มสำหรับสุขภาพสตรี

“ฉันต้องการเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ค่ะ” อัญชิตาบอกความต้องการกรีซชงกไปชั่วขณะ แต่ก็ตอบรับคำขอร้องของหญิงสาวอย่างสุภาพ “ได้ครับ เดี่ยวผมไปเอามาให้”

เมื่อกรีซผลจากไป อัญชิตาก็มองอาหารบนโต๊ะด้วยสายตาว่างเปล่า หญิงสาวคิดว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คงพอทำให้เธอมีความกล้ากลับเข้าไปหาอาชีพอีกครั้ง เพราะเธอไม่มีทางกลับเข้าไปหาเขาในสภาพที่สติยังเต็มร้อยแบบนี้แน่ๆ

ปนเรือนร่างกำยำของอาชีพมีเพียงผ้าขนหนูสีขาวผืนใหญ่พันกายท่อนล่างไว้เท่านั้นตอนที่เดินออกมาจากห้องน้ำ ชายหนุ่มชงกเล็กน้อยเมื่อพบว่าคนที่ขอเวลารับประทานอาหารและทำใจได้กลับมาที่ห้องของเขาแล้ว

“คุณใช้เวลาเกินไปสิบนาทีนะอัญชิตา” ชายหนุ่มว่าหลังมองนาฬิกาบนผนัง

“แต่ฉันก็กลับมาที่นี่คะ ไม่ได้เบียดเบียนคุณสักหน่อย”

อัญชิตาย้อนเจ้าของห้องอย่างตัดพ้อ ดวงตากลมโตมองผ่านเตียงนอนที่ตั้งอยู่กลางห้องไปยังเรือนกายกำยำที่ยืนอวดแวงออกกว้างอัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อไม่ว่างตา

“ก็ลองเบียดผมดูสิ ผมตามไปทวงถึงที่แน่” อาชญูว่า

“ฉันก็ไม่อยากติดค้างคุณหรอกค่ะ อยากให้ใช้หนี้แบบไหนก็ตามสบายเลย”

อาชญูรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างจากท่าทีและน้ำเสียงของหญิงสาวจึงเดินเข้าไปหา หัวใจของอัญชิตาเต้นไม่เป็นจังหวะเมื่อชายหนุ่มพาเรือนร่างกำยำมาหยุดยืนตรงหน้าพร้อมกับใช้ดวงตาคมมองสำรวจเธอ

“ออกไปแค่สองชั่วโมง ปากเก่งขึ้นนะ”

“ก็คุณต้องการแบบนี้ไม่ใช่หรือคะ จะให้ฉันใช้ร่างกายใช้หนี้คุณ”

ชายหนุ่มไม่แปลกใจที่อัญชิตากล้าต่อปากต่อคำ เพราะเขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นแอลกอฮอล์ที่ผ่านมากับคำพูดและลมหายใจของเธอ สาวไทยคนสวยคงไม่หาญกล้าขนาดนี้ถ้าไม่ได้ดื่มมันเข้าไป

“ในเมื่อคุณไม่มีเงินจ่าย ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ แต่จะบอกอะไรให้หนี้เงินกว่าสามล้านบาทกับการนอนกับคุณคืนเดียว มันไม่คุ้มหรอกอัญชิตา”

“แล้วคุณจะให้ฉันทำยังไงล่ะคะ” อัญชิตาขมวดคิ้วหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“ทำตัวให้น่ารัก เพราะผมไม่ชอบบังคับฝืนใจใคร” อาชญูบอกเสียงขรึม

“ฉันยินดีที่จะนอนกับคุณเพื่อใช้หนี้ตามที่คุณต้องการ”

อัญชิตาไม่รู้ว่าน่ารักสำหรับอาชญูเป็นแบบไหน หากเธอก็ต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้ว่าสิ่งที่กำลังจะทำไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองปรารถนาก็ตาม

“แสดงให้ผมเห็นสิอัญชิตา ว่าคุณยินยอม ไม่ได้ฝืนใจ”

คำสั่งกลายๆ ของอาชญุนำให้อัญชิตายกเรือวแซนเสลาขึ้นโอบรอบ
ลำคอกหนา ประสานสายตากับดวงตาคมอย่างไม่หลบเลี่ยง

“พอใจหรือยังคะ” เจ้าของเสียงหวานย้อนถาม

ความทำทนายที่แฝงมาในน้ำเสียงและสายตาของหญิงสาวทำให้
ชายหนุ่มตัววัดแขนรอบเอวบางแล้วรั้งเธอเข้ามาแนบชิดกับลำตัวเขา

“ผมจะสรุปว่าคุณสมยอม แต่ตอนนี้ผมต้องทดสอบความทนทาน
ของคุณก่อนว่าจะรองรับความต้องการของผมได้ขนาดไหน”

“ทดสอบ...”

อัญชิตาพูดได้เพียงแค่นั้นศีรษะของเขาก็ก้มต่ำลงมา เธอไม่มีเวลา
ตั้งตัวเมื่อปากของอาชญุนครบลงบนเรียวปากของเธอแนบสนิท เขาไม่ได้
จูบเธออย่างอ่อนหวาน แต่จงใจจูบเธออย่างตะกรุมตะกราม ดิบเถื่อน
ไร้ความปราณี อัญชิตาดิ้นหนีด้วยความตกใจเพราะไม่เคยถูกใครจูบมาก่อน
แต่ศีรษะเธอกลับถูกมือข้างหนึ่งของเขาดึงไว้ มีอีกข้างอยู่ที่แผ่นหลังเธอ
อัญชิตาไม่สามารถทำอะไรได้เมื่อชายหนุ่มรั้งเธอให้แนบชิดกับเรือนกายเขา

จูบดูดันดิบเถื่อนของอาชญุนำให้อัญชิตาอ่อนระทวยไม่มีเรี่ยวแรง
แม้แต่จะทรงตัว ถ้าหากชายหนุ่มไม่รวบตัวเธอไว้ตอนที่เขาถอนจูบหลัง
การทดสอบ เธอคงทรุดลงไปกองกับพื้นพรมแน่ๆ

“แค่จูบเดียวยังแทบไม่ไหว แล้วแบบนี้จะอยู่กับผมทั้งคืนได้หรือ”

อาชญุนเอียงเสียงหยันเหนือศีรษะอัญชิตาที่ยืนหอบหายใจเอาอากาศ
เข้าปอดอยู่ในอ้อมแขนของเขา ร่างบอบบางสันเทียรากับลูกนกตกน้ำจน
ชายหนุ่มสัมผัสได้

“ถ้าฉันตอบว่าไม่ได้ คุณจะให้ฉันใช้หนี้ด้วยวิธีอื่นไหมคะ” เธอถาม
ทั้งที่ลมหายใจยังไม่ปกติ

“ไม่” อาชญุนตอบทันที เรื่องอะไรเขาจะเปลี่ยนใจในเมื่อหล่อนเป็นสิทธิ์
ของเขา

อัญชิตาเงยหน้าขึ้นมองสบตากับเขานิ่ง ร่างของเธอยังสั่นระริก ปาก

ยังเจ็บระบมเพราะจูบที่ไม่อ่อนโยนของอาชญ์ แกรมยังต้องมาผิดหวังกับคำตอบนั้นของเธออีก

“ถ้าฉันก็คงต้องอดทนและยอมรับทุกอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้น”

“ด้วยความเต็มใจ” อาชญ์ต่อให้และปล่อยเธอออกจากวงแขนพร้อมกับออกคำสั่ง “ถ้าพร้อมแล้วก็ถอดเสื้อผ้าของคุณออกซะ”

อัณชิตาตามละห่างจากร่างสูงใหญ่และหันหลังให้กับเขา แอลกอฮอล์ในร่างกายทำให้เธอมีความกล้าพอที่จะถอดเสื้อผ้าของตัวเองออกอย่างช้าๆ ตามความต้องการของเจ้าหนี้ ชายหนุ่มยื่นมองภาพนั้นด้วยสีหน้าสงบนิ่ง แต่ภายในกลับตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก เป็นครั้งแรกที่อาชญ์ยื่นมองผู้หญิงถอดเสื้อผ้าจนเหลือเพียงกายเปลือยเปล่า ผิวของหญิงสาวตรงหน้าไม่เพียงขาวเนียนละเอียด แต่เธอมีรูปร่างงดงาม มีส่วนว่าส่วนโค้งที่ชัดเจน อาชญ์เห็นผู้หญิงเปลือยกายมานับไม่ถ้วนแล้วก็จริง แต่ยังไม่เห็นผู้หญิงคนไหนทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงได้เท่านี้มาก่อน

“หันหน้ามาหาผม อัณชิตา”

เสียงทุ้มที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำให้อัณชิตาขมความกระตาคและเพิ่มความกล้าให้ตัวเองด้วยการสุดลมหายใจเข้าปอดลึก ก่อนจะหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้ากับอาชญ์อีกครั้ง ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้เธอพร้อมและยอมรับได้ทุกอย่าง

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ลมหายใจของอาชญ์สะดุดเพราะผู้หญิง อัณชิตาไม่ได้สวยแค่ใบหน้า แต่เธอสวยไปทั้งตัวตั้งแต่หัวจดเท้า เขาเดินเข้าไปหาและหยุดยืนตรงหน้าเธอ ทั้งคู่ประสานสายตากันในระยะชิดใกล้ หัวใจสองดวงต่างก็เต้นกระหน่ำ

“ให้ตายสิ!”

อาชญ์สบตอกออกมา ก่อนก้มลงซ้อนอุ้มร่างเปลือยเปล่าของอัณชิตาขึ้นมาแล้วสาวเท้าไปยังเตียงขนาดคิงไซส์ เขาโยนร่างเพรียวระหงลงไปบนที่นอนนุ่มก่อนโถมตัวตามลงไปคร่อมเธอเอาไว้ทั้งตัว

“บอกผมอีกครั้งว่าคุณสมยอม”

“ค่ะ ฉันสมยอม”

อัญชิตาพิมพ์ผ่านริมฝีปากที่สั่นระริก แม้จะกลัวสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น จับใจ แต่ก็จนปัญญาจะหยุดยั้ง หญิงสาวก็ได้แต่หวังว่าอัญชิตาจะอ่อนโยน หากว่าเธอยินยอมพร้อมใจ

อัญชิตาไม่เคยคิดเลยว่าจะมีผู้หญิงคนไหนทำให้เขาขาดการควบคุม แบบนี้มาก่อน ร่างเปลือยเปล่าขาวผ่องที่สั่นระริกอยู่ใต้ร่างแกร่งด้วยความกลัว แต่ให้ตายเถอะ ท่าทางของเธอมันช่างยั่วอารมณ์ของเขาเหลือเกิน

“ดี! ค่ะ คุณไม่ได้ลงจากเตียงของผมแน่นอน”

อัญชิตารามก่อนที่ปากกระด้างจะจับจุกกลับปากนุ่มของอัญชิตา อีกครั้งอย่างดูดีมีตัวตน ตั้งใจจะลงทัณฑ์เธอที่บังอาจทำให้เขาขาดการควบคุมตัวเอง แต่นอกจากหญิงสาวจะไม่ประท้วง เธอยังพยายามจับตอบเขา แม้จะไม่ประสาเพราะไม่เคยมาก่อน แต่ก็ทำเอาคนมากประสบการณ์ถึงกับครางในลำคออย่างพึงพอใจ

“เคยนอนกับใครมาก่อนหรือเปล่า” เขากระซิบถามซิดริมฝีปากที่บวมเ่อ

“ถ้าฉันไม่บริสุทธิ์คุณจะหยุดแค่นี้หรือคะ” เธอยังไม่ตอบ แต่ถามกลับด้วยความอยากรู้

“ตอบผม อัญชิตา” อัญชิตาไม่ตอบ แต่ถามย้ำเสียงขริม

“ไม่เคยค่ะ” หญิงสาวตอบ หน้าของเธอแดงก่ำ

“ที่ถามเพราะผมจะได้ปฏิบัติกับคุณอย่างเหมาะสม ค่ะ คุณเป็นของผม...อัญชิตา”

อัญชิตายืนยันสิทธิ์ของเขาด้วยการลดใบหน้าลงบดขยี้เรียวกปากเธออีกครั้งอย่างหนักหน่วงและแน่วแน่ เขาตีตราเธอด้วยแรงอารมณ์ที่ผสมผสานความปรารถนา เขาจะค่อยๆ เตรียมความพร้อมให้อัญชิตา หลังจากนั้นก็จะจุดอารมณ์เธอให้ลุกเป็นไฟ ทำให้เธอสะท้านและครวญครางใต้ร่าง

ของเขา

ชั้นเชิงในการปลุกเร้าและกลืนชายชาติตรีของอาชัญมอมเมาประสาธ
และทำให้อัฉริตชาติชาติได้มากกว่าแอลกอฮอล์ที่เธอดื่มเข้าไปหลายเท่า
ไม่แปลกถ้าเขาจะจุดไฟปรารถนาในกายเธอให้ลุกโชน และพาเธอกระโจน
เข้าสู่กองเพลิงพิศวาสไปพร้อมๆ กับเขา...

1

ห้าปีต่อมา

เฮลิคอปเตอร์รุ่นใหม่แบบสองเครื่องยนต์ขนาดสิบที่นั่งบินวนอยู่เหนือเรือสำราญลำหูกที่กำลังลอยลำอยู่ในมหาสมุทรกว้างใหญ่ ไม่นานยานพาหนะทางอากาศลำนั้นก็ร้อนลงจอด ณ ลานจอดบนดาดฟ้าของเรือในเวลาเก้าโมงเช้า และเมื่อมันจอดสนิทผู้ที่โดยสารมากับเฮลิคอปเตอร์ลำดังกล่าวก็เปิดประตูแล้วทยอยลงมาที่ละคน

ชิน อชิรวัฒน์ ศีรานอฟ ลูกชายคนสุดท้องของตระกูลวัยสามสิบเอ็ดปี พาเรือนกายสูงใหญ่ของเขาก้าวออกมาจากเฮลิคอปเตอร์เป็นคนแรก ตามมาด้วยอัคร อัครวินทร์ ศีรานอฟ ลูกชายคนที่สี่ซึ่งมีอายุมากกว่าอชิรวัฒน์เพียงหนึ่งปี ก่อนที่คีท อคินทร์ ศีรานอฟ อายุสามสิบสามปี ลูกชายคนที่สาม จะตามน้องชายลงไปติดๆ คนต่อมาคือ อาซา ศีรานอฟ อายุสามสิบห้าปี ลูกชายคนที่สองของตระกูล ส่วนคนที่ปิดท้ายขบวนก็คือ อาชญู ศีรานอฟ ทายาทคนโตของตระกูลศีรานอฟ และเป็นพี่ชายฝาแฝดของอาซา สองหนุ่มหน้าตาเหมือนกันจนแยกไม่ออกนอกจากคนใกล้ชิดเท่านั้น แต่บุคลิกของ

พวกเขาจะแตกต่างกัน อาชญาแผ่นดินผู้ที่จะนั่งขริม สุขุม เยือกเย็น แต่ร้ายลึก ทั้งยังปากแข็ง ขณะที่อาซาเลือดร้อน เกรี้ยวกราดและโผงผางอย่างเปิดเผย จะโหดและเลือดเย็นก็ต่อเมื่อเขาโกรธถึงขีดสุด

ทั้งห้ายื่นโหดเด่นอวดรูปร่างสูงใหญ่กว่าหกฟุตบนดาดฟ้าเรือลำหุ พวกเขาทั้งห้าคือผลผลิตจากความรักของ มาร์คัส คีรานอฟ หรือมาร์ค ซึ่งมีสัญชาติอเมริกัน-รัสเซีย ผู้ก่อตั้งสถาบันการเงินยักษ์ใหญ่ที่มีชื่อเสียงระดับโลก กับคุณแมตธา บูรพาพิพัฒน์ หรือแพท ซึ่งมีสัญชาติไทย ท่านเป็นทายาทของตระกูลทรงอิทธิพลที่ใครๆ ก็รู้จักดี ความได้เปรียบทางสายเลือด นอกจากจะทำให้มีความสูงเทียบเท่าชาวตะวันตกแล้ว โครงหน้าของทั้งห้าพี่น้องต่างก็หล่อเหลาประหนึ่งนายแบบโลกก็ไม่ปาน เรื่องหน้าตาพวกเขา ถูกพูดถึงในวงกว้าง เป็นที่หมยปองของสาวๆ กว่าครึ่งก่อนประเทศ เรื่องความร่ำรวยระดับอภิมหาเศรษฐีก็เช่นกัน ไม่มีใครไม่รู้จักความยิ่งใหญ่ และทรงอิทธิพลของตระกูลคีรานอฟ

งานหลักของห้าหนุ่มคีรานอฟคือบริหารสถาบันการเงินคีรานอฟ ออฟอเมริกา สถาบันการเงินยักษ์ใหญ่ที่มีชื่อเสียงระดับโลก ให้บริการครอบคลุมทั้งลูกค้านิติบุคคล ลูกค้านุคคล บริษัทเอกชน หน่วยงานรัฐ และบุคคลทั่วไป มีธุรกิจทางการเงินหลากหลาย อาทิ การให้สินเชื่อทางธุรกิจ ระบบบิแบงก์กึ่งสำหรับองค์กร สินเชื่อส่วนบุคคล บัตรเครดิต ทองคำ บริหารความมั่งคั่ง แลกเปลี่ยนเงินตรา รวมถึงตลาดเงิน ตลาดทุน และ อสังหาริมทรัพย์

ปัจจุบันคีรานอฟออฟอเมริกามีสำนักงานใหญ่อยู่ที่มหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ความเชี่ยวชาญของคีรานอฟออฟอเมริกาคือการให้บริการธุรกิจทางการเงินในทุกตลาดทุนขนาดใหญ่ทั่วโลก รวมถึงการให้คำปรึกษาด้านกลยุทธ์และโครงสร้างองค์กรธุรกิจด้วย

การรวมตัวกันในวันหยุดพักผ่อนของห้าหนุ่มคีรานอฟไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก พวกเขามีภาระหน้าที่ มุ่งงานในความรับผิดชอบที่แตกต่างกันออกไป

“จะต้องไม่ใช่ฉันแน่นอน ฉันเป็นน้องคนสุดท้าย ต้องฉันต้องแต่งทีหลัง”
อชิรวัดณ์ยกไหล่ ประกาศออกมาอย่างชัดเจนเป็นคนแรก

“หรือว่าจะเป็นนายวะคิท”

พี่ชายคนโตแกล้งถามคนที่มิเป้าหมายไว้ในใจ พี่น้องทุกคนรู้ว่า
ลูกชายคนที่สามของตระกูลศิรานอฟหมายปองใครไว้เป็นเจ้าของสาว

“ไม่ใช่ฉันหรอก”

อคินทร์ปฏิเสธอย่างค่อนข้างมั่นใจ เขามีเป้าหมายแล้วก็จริง แต่
ผู้หญิงยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไปว่าเขาแอบจับจองหล่อนไว้เป็นภรรยา ถึงจะ
อยากแต่งแต่ไหนก็คงจะไม่ใช้เร็วๆ นี้แน่

“หึๆ ฉันรู้ละ” อาชญ์หัวเราะในลำคอเบาๆ ก่อนจะกล่าวลอยๆ

“ใครรู้ตัวว่าเลี้ยงต้อยไว้ ถ้าได้แอมแล้วก็พาไปให้คุณแม่ดูตัวด้วย”

อัศวินหรือตุตส่าห์เดินตามพี่น้องเงียบๆ แล้วเซียวนะ ก็ยังไม่รอด
จากการถูกแซว ทายาทคนที่สี่ของศิรานอฟถอนหายใจออกมายาวๆ แกล้ง
ทำหน้าที่เมื่อน่ายกลบเกลื่อนอาการ แล้วบอกให้ทั้งสี่คนที่กำลังเดินอมยิ้ม
ให้รับรู้เอาไว้

“ฉันยังไม่แต่ง”

เมื่อทุกคนได้แต่โยนเรื่องแต่งงานให้กันไปมาราวกับเล่นเก้าอี้ดนตรี
น้องชายคนสุดท้ายของตระกูลก็เปรยขึ้นเพื่อย้ำเตือนความจำให้กับพี่ๆ

“อาทิตย์ก่อนตอนที่พวกเราไปกินข้าวกับแต่ดและคุณแม่ คุณแม่
ยื่นคำขาดว่า เราห้าคนถ้ายังไม่มีใครแต่งงาน ให้เตรียมตัวรับบรรณาการ
จากท่านไช้ใหม่ แอมคุณแม่ยังบอกอีกว่างานนี้ไม่มีล่าเอียง แต่จะเรียงตาม
ลำดับอายุ ดังนั้นคนแรกที่โชคดีก็คือ...”

ขาดคำของอชิรวัดณ์ทุกคนก็พุ่งสายตาไปที่พี่ใหญ่อย่างพร้อมเพรียง
กัน

“ยินดีด้วยนะอาชญ์” อคินทร์แสรววยพรยิ้มๆ

“ทำไมฉันจะต้องเกิดก่อนพวกนายด้วยวะ!”

อาชีพบนพีมทำอย่างไม่สบอารมณ์เท่าไร

“สายไปแล้วมั้งพี่ชายที่จะมานึกเสียใจเอาตอนนี้ นายอายุสามสิบห้าปีแล้วนะอย่าลืม” อชิรวัดณ์เฝ้าแหงกแล้วเสียงหัวเราะ

พี่ใหญ่ของตระกูลหน้าดำคร่ำเครียดขึ้นมาทันทีที่คิดถึงเรื่องนี้ และมันนำโมโหตรงที่อาชชาติันเกิดหลังเขาไม่กี่นาที ถ้าอ่อนกว่าสักปีเขาจะไม่ว่าเลย

“แค่คิดว่าต้องเอาผู้หญิงมาอยู่ร่วมบ้านฉันก็ปวดหัวแล้ว”

อาชีพบนยังไม่ทันจะขาดคำก็พบว่าภายในเรือสำราญของพวกเขาผู้หญิงสาวเดินแฟนฟ่านเต็มไปหมด พี่ชายคนโตของตระกูลขมวดคิ้วนึ่วหน้าและหยุดเดินอย่างกะทันหัน ทำให้น้องๆ ต้องหยุดตามไปด้วย

“ไม่เห็นบอกว่าปีนี้มีสาวๆ มาร่วมในงาน”

“ถ้าบอกก่อนก็หมดสนุกนะสิพี่ชาย ฉันแค่จ้างมาเป็นอาหารตางานเลี้ยงของเราจะได้มีสีสันขึ้น”

อชิรวัดณ์รีบบอกอย่างอารมณ์ดีโดยไม่รอให้พี่ชายสอบถามที่งานเลี้ยงของหนุ่มโสดแต่ไม่สนิทอย่างพวกเขาถ้าขาดสาวๆ งานก็จะดูกร่อยๆ อย่างน้อยความสวยของพวกเธอก็เป็นอาหารตาให้พวกเขาได้

“ต้องจ้างมาเยอะขนาดนี้” อาชีพว่าประชดน้องชาย

“จ้างมาน้อยๆ ก็ไม่สมกับเป็นงานเลี้ยงโสดยกกำลังห้าของศิรานอนนะสิอาชีพ นายทำดีมากสิน”

อาชานับสนุน้องชายคนเล็กของเธอ ก่อนจะหันไปถามน้องชายอีกคนเพื่อดูท่าที

“นายก็เห็นด้วยใช่ไหมอัคร”

“มันเป็นเรื่องธรรมดาของหนุ่มโสดอย่างเรา ฉันเข้าใจ” อัครวินทร์คล้อยตามเพราะต้องการหลีกเลี่ยงการถูกแซวนั่นเอง

“สำหรับฉันถือว่าช่วยพวกเธอให้มีงานมีรายได้” อคินทร์ตอบแบบพ่อพระเมื่อทุกคนหันมาที่เขาคล้ายจะขอความเห็นกับเรื่องนี้

“เอาที่พวกนายสบายใจละกัน”

อาชญุกัยกัโหล่เมื่อห้องๆ ต่างเห็นดีเห็นงามกับการที่มีสาวงามเฟ้นพานบนเรือ ความจริงเขาไม่ได้แค้นตีผู้หญิง แต่ความกระตือรือร้นกับเรื่องพวกนี้มันหายไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ชีวิตของเขาทุกวันนี้อยู่กับงานเสียเป็นส่วนใหญ่ พอว่างจากงานเขาก็ไปสนามแข่งรถ ซึ่งเป็นงานอดิเรกที่เขาชอบ

“ไม่แน่นะอาชญู หนึ่งในสาวๆ พวกนั้นอาจจะมีสักคนที่ทำให้นายสนใจก็ได้” น้องชายคนเล็กว่า

“มองเป็นอาหารตาพอไหว แต่ถ้าจะให้สนใจ ฝันไปเถอะ” อาชญูสวนกลับอย่างมั่นใจ

อัศวินทร์ค้นปากอยากแซวพี่ชายคนโตเหลือเกินว่าอย่ามั่นใจให้มากนัก เพราะอะไรมันก็ยอมเกิดขึ้นได้ แต่ถ้าพูดออกไปเขาต้องโดนแซวกลับแน่ๆ จึงเลือกที่จะเงียบดีกว่า

“ยังเหลือเวลาอีกสองชั่วโมงก่อนงานจะเริ่ม เราแยกย้ายกันไปพักและทำธุระส่วนตัวก่อนดีไหม” อัศวินทร์เสนอหลังมองนาฬิกาเรือนหุบนข้อมือข้างหนึ่งของตัวเอง

“เป็นความคิดที่ดีมากคิ๊ท ฉันทขอตัวก่อนนะ อีกสองชั่วโมงเจอกัน”

อาชญูบอกกับน้องชายทั้งสองก่อนมุ่งหน้าไปทางห้องพักของตัวเอง โดยไม่รอฟังความคิดเห็นของใคร สี่หนุ่มศิราณอฟที่เหลือยกโหล่พร้อมกันราวกับนัด ก่อนจะแยกย้ายกันไปพักผ่อนบ้างตามอัธยาศัย

ปนเรือสำราญลำหุที่กำลังลอยลำอยู่ในมหาสมุทร อัณูชิตานางแบบสาววัยยี่สิบห้าปีและนางแบบรุ่นน้องรวมถึงสาวงามอีกยี่สิบกว่าชีวิตได้รับการว่าจ้างให้มาทำงานบนเรือลำนี้ พวกเธอมีหน้าที่สร้างความบันเทิงและให้ความเพลิดเพลินกับเหล่ามหาเศรษฐีที่กำลังจะเดินทางมาพักผ่อนหย่อนใจ

“ทุกคนพร้อมใช้ไหมจ๊ะ” อัณูชิตาถามห้องๆ นางแบบที่เธอต้องดูแล

การทำงานตลอดสามวันบนเรือลำหุ

“พวกเราพร้อมค่ะพี่อัญญา” สาวรุ่นน้องคนหนึ่งตอบแทนเพื่อนๆ ของเธอ

“พี่เมย์กำชับพี่มาว่า ขอให้ทุกคนทำงานกันอย่างเต็มที่ ให้สมกับค่าจ้างที่เจ้าของงานจ่ายล่วงหน้า พวกเราจะไม่ทำให้พี่เมย์ผิดหวังใช่ไหมล่ะ”

อัญญาตาได้รับมอบหมายจากเมธินีให้มาคอยดูแลและควบคุมการทำงานของนางแบบในสังกัดแทนนางแบบรุ่นพี่ที่ป่วยกะทันหัน อัญญาตาเองก็ได้รับคำสั่งกะทันหันเช่นกัน เธอแทบไม่มีเวลาเตรียมตัวก่อนออกเดินทาง แต่ก็ยังโชคดีที่มาถึงเรือทันเวลา

“พวกเราจะต้องทำงานอย่างเต็มที่เลยคะพี่อัญญา ว่าแต่ทำไมยังไม่เห็นแขกมากันเลยคะ”

สาวรุ่นน้องคนหนึ่งถามด้วยความสงสัย คนอื่นๆ ก็อยากรู้เช่นกัน เพราะอีกชั่วโมงกว่างานเลี้ยงก็จะเริ่มแล้ว แต่จนปานนี้ก็ยังไม่เห็นมีแขกทยอยเดินทางมาที่เรือสักคน ที่เห็นตอนนี้ก็มีแต่ลูกเรือและบอดี้การ์ดที่กระจายกันอยู่เป็นจุดๆ เท่านั้น

“พี่เมย์บอกว่าแขกวีไอพีที่จะมางานนี้มีเพียงห้าท่านจะ” อัญญาตาตอบข้อสงสัย

“ห้าท่าน!?” สาวๆ อุทานพร้อมกันด้วยความประหลาดใจ ก่อนที่คนหนึ่งจะพูดขึ้น

“มีแขกมาแค่ห้าท่าน แต่จ้างเรามาเดินแบบโชว์ตัวเกือบยี่สิบคน ไหนจะนักร้อง พิธีกรอีก พวกเราถูกว่าจ้างให้มาสร้างความบันเทิงให้คนแค่ห้าคนดูเหวอะคะ”

“จะแค่คนเดียวมันก็คืองานจะ ในเมื่อเขามีเงินจ้าง เราก็ต้องทำงานของเราอย่างเต็มที่ให้สมกับค่าจ้างที่เขาจ่าย”

ขณะที่อัญญาตากำลังอธิบายถึงสอนน้องๆ อยู่ นั่น คนที่ออกไปเดินเล่นสำรวจเรือลำราญก็วิ่งหน้าตื่นกลับมา ก่อนบอกเล่าด้วยน้ำเสียงและสีหน้า

ตื่นเต้น รวากับไปพบเห็นสิ่งมหัศจรรย์มากก็ไม่ปาน

“พี่อัญคะ คนที่ว่าจ้างพวกเราเดินทางมาถึงแล้วนะคะ”

“เธอจะ” อัญชิตาตอบรับและยิ้มให้สาวรุ่นน้องที่อุตสาห์วิ่งมาบอก
ตนและทุกคนให้ทราบ

“แค่ว่าเจ้าของงานเดินทางมาถึงเร็วเธอต้องตื่นเต้นขนาดนี้เลยเธอ”
ใครคนหนึ่งถามขึ้นคล้ายหยอกเย้า

“ก็จะไม่ให้ฉันตื่นเต้นได้ไง ในเมื่อฉันไปเจอคนที่ไม่คาดฝันมา
พวกเธอจะต้องคาดไม่ถึงถึงแน่ๆ ว่าใครเป็นเจ้าของงานเลี้ยงบนเรือหรูลำนี้”

“ใครเธอ”

“บอกพวกเรามาเร็วๆ”

หลายคนถามขึ้นพร้อมๆ กันด้วยความอยากรู้ เพราะดูจากสีหน้า
และท่าทางตื่นเต้นเกินเหตุของคนส่งข่าวแล้ว กลุ่มคนที่อีกฝ่ายไปเจอมา
น่าจะไม่ใช่ธรรมดาแน่ๆ

“งานเลี้ยงนี้เป็นของห้าหนุ่มตระกูลคีรานอฟ”

“ห้าหนุ่มคีรานอฟ! จริงหรือเนี่ย พวกเราจะได้ใกล้ชิดกับห้าหนุ่ม
ในฝัน ไม่อยากจะเชื่อเลย”

“ทำไมพวกเราโชคดีขนาดนี้ ต้องขอบคุณพี่เมย์ที่ส่งเรามา”

เพียงแค่นี้ได้รู้ว่าใครคือผู้ว่าจ้าง ทุกคนที่ได้มาทำงานบนเรือสำราญ
ก็ทั้งตื่นเต้นและดีใจจนเกือบอาการไว้ไม่อยู่ แน่แน่นอนว่าอัญชิตาก็ไม่ใช่
ข้อยกเว้น

“ถ้าเป็นงานเลี้ยงของห้าหนุ่มตระกูลคีรานอฟ ถ้างั้นเขาก็ต้องมาด้วย
นะสิ”

หัวใจของอัญชิตาเต้นถี่แรง แล้วจู่ๆ พวงแก้มขาวอมชมพูของเธอ
ก็ปรากฏสีแดงปลั่งอย่างชัดเจนจนนางแบบรุ่นน้องพากันสงสัย

“พี่อัญเป็นอะไรไปคะ ไม่สบายหรือเปล่าคะ” สาวรุ่นน้องคนหนึ่ง
ถามขึ้นด้วยความห่วงใย กลัวว่าสาวรุ่นพี่จะเจ็บไข้ได้ป่วยกะทันหัน

คำถามนั้นทำให้อัญชิตารีบดึงสติกลับมาทันที เธอต้องควบคุมตัวเองให้ดีกว่านี้ จะต้องไม่แสดงพิรุณให้เห็นงๆ สงสัย แม้จะตื่นเต้นและดีใจมากแค่ไหนก็ตาม

“พี่สบายดีจะ ไม่ได้เป็นอะไร แค่อื่นเต้นไปกับพวกเธอเท่านั้นเองจะ” อัญชิตาคลี่ยิ้มละไม

“มันน่าตื่นเต้นจริงๆ ค่ะพี่อัญ อยากให้ถึงเวลาทำงานแล้วสิคะ”

“ทุกคนเตรียมตัวกันไปก่อนนะ พี่จะออกไปสำรวจข้างนอกสักหน่อย” อัญชิตาบอกกับทุกคน

“ค่ะพี่อัญ” สาวรุ่นน้องตอบรับพร้อมกันอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะพากันหยิบเครื่องสำอางมาแต่งเติมเพิ่มความงามให้ตัวเองเป็นการใหญ่ บางคนก็หมุนตัวหน้ากระจกเพื่อสำรวจเสื้อผ้า ส่วนอัญชิตาก็รีบพาตัวเองออกไปจากห้องเช่นกัน

หึงสาวรูปร่างเพรียวระหงที่เดินหันซ้ายหันขวาราวกับมองหาอะไรบางอย่าง ทำให้בודี้การ์ดหนุ่มร่างสูงใหญ่ชาวเอเชียเดินเข้าไปหาเพื่อจะสอบถามเธอ

“มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับคุณผู้หญิง”

น้ำเสียงสุภาพที่ตั้งขึ้นไม่ไกลทำให้หญิงสาวที่กำลังมองหาใครบางคนสะดุ้งเล็กน้อยและรีบหันไปมองคนถามทันที

“เอ่อ...ฉัน” หญิงสาวอีกอ้าก่อนจะชะงักงัน

“คุณอัญชิตา” บอดี้การ์ดหนุ่มจำได้ทันทีที่เห็นใบหน้างดงามของเธอ

“คุณกริช ดีใจที่ได้พบคุณอีกนะคะ”

อัญชิตาส่งยิ้มทักทายชายหนุ่มที่เคยพบกันที่สิงคโปร์เมื่อห้าปีก่อน และยังจดจำชื่อเขาได้อย่างแม่นยำ การพบกับกริชบนเรือลำนี้ทำให้เธอยิ่งมั่นใจว่าอัญชิตาจะต้องอยู่บนเรือลำนี้แน่นอน

“เช่นกันครับ คุณอัญชิตาสบายดีไหมครับ”

กรีซยิ้มตอบและสอบถามหญิงสาวอย่างสุภาพ หลังจากอัณชิตา หายตัวไปจากห้องนอนของเจ้านายในตอนเช้าวันหนึ่งที่ลียงค็อบร์ เขาก็ไม่ได้พบกับเธออีกเลยจนกระทั่งวันนี้

“ฉันสบายดีค่ะ เจ้านายคุณกรีซเป็นยังไงบ้างคะ” เธอถามอย่างสนใจใคร่รู้

“คุณอาชญุสบายดีครับ”

อัณชิตาคงไม่รู้ว่าเช้าวันนั้นเจ้านายของกรีซโมโหและหัวเสียแค่ไหน เธอหนีออกจากห้องไปโดยไม่บอกกล่าว เขาทราบมาว่านางแบบสาวหายไปจากวงการประมาณปีกว่าๆ ก่อนจะกลับมารับงานอีกครั้ง

“ฉันต้องขอโทษด้วยนะคะที่วันนั้นจากไปโดยไม่บอกพวกคุณ พอดีฉันมีเรื่องด่วนต้องรีบเดินทางกลับประเทศไทย ตอนนั้นยังเข้ามีตอยู่เลยคะ”

อัณชิตาถือโอกาสที่ได้พบกรีซอีกครั้งเอ่ยคำขอโทษและบอกความจำเป็นเรื่องเหตุการณ์ในอดีตทำให้เขาได้ฟัง อาชญุอาจจะไม่ใส่ใจและคงไม่จดจำ เพราะว่าเธอไม่ใช่คนสำคัญ แต่กระนั้นเธอก็อยากให้อาชญุและคนของเขารู้ว่าเธอไม่ได้ตั้งใจจะเสียมารยาท

“ทำไมคุณอัณชิตาถึงต้องรีบเดินทางแต่เช้า มันเกิดอะไรขึ้นหรือครับ” กรีซถาม

“คุณอาของฉันโทรบอกฉันว่าอาการของคุณพ่อฉันทรุดหนัก ฉันต้องรีบกลับไปหาท่าน แต่ท่านก็จากไปก่อนที่ฉันจะไปถึงประมาณหนึ่งชั่วโมง”

อัณชิตาบอกเล่าเหตุการณ์วันนั้นด้วยใบหน้าหมองเศร้า ขณะที่กรีซเชื่อคำพูดของเธออย่างสนิทใจ

“ผมเสียใจด้วยนะครับคุณอัณชิตา”

“ขอบคุณค่ะ” อัณชิตายิ้มให้เขาอย่างจริงใจ

“เมื่อครูนี่ผมเห็นคุณอัณชิตากำลังมองหาใครอยู่ใช่ไหมครับ” กรีซถามเมื่อนึกขึ้นได้

“อ้อ...ฉันเดินทางน้องนางแบบที่มาทำงานด้วยกันนะคะ คิดว่าน่าจะกลับไปห้องแต่งตัวแล้วล่ะค่ะ”

บางครั้งบางสถานการณ์อัณชิதாக็จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงความจริง แต่สิ่งที่เธอพูดจะต้องไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ตอนนั้นก็เช่นกัน เธอจะบอกกรีชได้อย่างไรว่ากำลังมองหาเจ้านายของเขาอยู่

“ฉันต้องกลับไปดูน้องๆ เตรียมตัวแล้วล่ะค่ะ” เธอหาทางตัดบท

“เชิญตามสบายครับคุณอัณชิตา เจอกันที่ห้องจัดงานเลี้ยงนะคะ”

“ค่ะ” อัณชิตาพยักหน้ายิ้มๆ ก่อนจะหันหลังเดินกลับไปทางเดิม

กรีชมองตามสาวไทยคนสวยที่เคยมีอดีตกับเจ้านายของเขาด้วยสีหน้าครุ่นคิด ก่อนก้มมองนาฬิกาบนข้อมือแล้วเดินกลับไปทางห้องพักของเจ้านาย

ห็องโถงใหญ่ของเรือสำราญลำทรูถูกเนรมิตให้กลายเป็นห้องจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ บรรยากาศภายในห้องตอนนั้นเต็มไปด้วยสีสันเมื่อสาวงามที่ถูกว่าจ้างให้มาทำหน้าที่สร้างความบันเทิงให้กับห้าหนุ่มแห่งตระกูลคีรานอฟกระจายกันอยู่ทั่วทั้งห้อง พวกเขาอยู่ในอารมณ์สวຍหรือไบหน้าถูกแต่งอย่างประณีต ทุกคนกำลังรอคอยช่วงเวลาสำคัญด้วยความตื่นเต้น

เมื่อเวลานั้นมาถึงทุกคนก็ละทิ้งทุกอย่างและต่างพุ่งความสนใจไปยังบุรุษหนุ่มเจ้าของเรือนกายสูงใหญ่ ไบหน้าหล่อเหลาที่ทยอยเดินเข้ามาในห้อง ก่อนเดินไปนั่งยังเก้าอี้ที่ถูกจัดเป็นรูปครึ่งวงกลม โดดเด่นอยู่กลางห้องโถงใหญ่

อัณชิตาเพ่งมองไปยังชายหนุ่มที่เดินเข้ามาในห้องคนที่สี่ด้วยดวงตาเปล่งประกาย ทว่าดวงตาคู่หวานกลับอ่อนแสงลงเมื่อพบว่าเขาคืออาชาน้องชายฝาแฝดของคนที่เธอกำลังรอคอยอยู่ เมื่อรู้ว่าเขายังไม่มา อัณชิตาก็เดินไปรอเขาที่ประตูห้องจัดงาน เธอรอการมาของอาชัญอย่างใจจดใจจ่อ

“พี่ชายเราเข้างานช้าอีกตามเคย” อาซาบ่นถึงพี่ชายฝาแฝดของเขาที่ยังมาไม่ถึงห้องจัดงาน

“ก็รู้อู๋ กันอยู่ว่าอาชญไม่ชอบงานแบบนี้สักเท่าไร”

อคินทร์พูดถึงพี่ชายอย่างรู้ใจ ถ้าเป็นงานเลี้ยงสังสรรค์อาชญจะไม่รีบและมาที่หลังทุกคนเป็นประจำ แต่ถ้าวันไหนนัดกินอาหารร่วมกับบิดามารดา พี่ชายใหญ่ของศิริานอฟจะไปถึงเป็นคนแรกเสมอ

“ยังไงพี่ชายเราก็ต้องมา เพราะถ้าไม่มาเราจะไปตามตัวถึงที่” อัครวินทร์พูดยิ้มๆ

“ระหว่างรออาชญ เราก็มองอาหารตาไปพลางๆ ก่อน” อชิรวัดน์พูดขึ้นและเอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วกวาดสายตาคมไปรอบๆ ห้องอย่างอารมณ์ดี

ขณะที่น้องชายทั้งสองกำลังบ่นถึงอยู่นั้น อาชญกำลังเดินมาตามทางเดินภายในเรืออย่างไม่รีบร้อนแม้ว่าจะเลยเวลานัดมาแล้วก็ตาม โดยมีสองบอดีการ์ดตามหลังมาติดๆ

“คุณอาชญครับ ผมมีเรื่องจะบอกครับ”

กรีซบอกกับผู้เป็นเจ้านายหลังปรึกษาหารือกับบรูซไปแล้วก่อนหน้านี้

“เรื่องอะไร ถ้ามันเกี่ยวกับฉันก็ว่ามาเลย”

อาชญบอกกับคนของเขาขณะที่ช่วงขาวยาวยังคงก้าวเดินไปข้างหน้าด้วยท่าทีผ่อนคลาย

“เรื่องของคุณอัญชิตาครับ”

กรีซเกริ่นนำเพื่อหยั่งเชิงเจ้านายของตน และมันก็ส่งผลทันตา เมื่อคนที่เดินนำหน้าหยุดชะงัก ก่อนจะหันกลับมาบอกกับคนสนิทเสียงกร้าว

“ถ้าเป็นเรื่องของผู้หญิงคนนั้นหุบปากของนายไปเลยกรีซ”

อาชญหันกลับไปและเดินต่อด้วยสีหน้าและอารมณ์ที่เปลี่ยนไป และอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น อัญชิตาหนีจากไปโดยไม่บอกกล่าว ทั้งเพียงร่ำรอยความบริสุทธิ์และความสุขไว้ให้เขาดูต่างหน้า มันน่าไม่ไหว

ตรงที่หล่อ่นทำตัวน่ารักกับเขาทั้งคืน ครางชื่อเขาแทบตลอดเวลาว่า
เขาคือผู้ชายคนเดียวในชีวิต ทำให้เขาติดใจในความน่ารักแล้วก็จากไป
ไม่ล่ำลา และที่นำโมโหสุดๆ ก็ตรงที่เขายังจดจำทุกๆ ที่เหตุการณ์นั้นผ่านมา
ห้าปีแล้ว บ้าชะมัด!

“แต่ว่าคุณอัฉริตา...”

“นายอยากไปดูผลงานที่เขาใหญ่มากกว่าติดตามรับใช้ฉันใช่ไหมกริช
ถ้าใช่ก็พูดต่อได้เลย”

น้ำเสียงเยือกเย็นที่ตั้งมาจากผู้เป็นเจ้าของชายซึ่งเดินจ้ำอ้าวอยู่ข้างหน้า
ทำให้กริชและบรูซหันมองหน้ากันเป็นเชิงปริศนา ก่อนที่บรูซจะส่ายหน้า
เบาๆ บอกเพื่อนหลายๆ ว่าอย่างเสียงเล่าตอนนี้เลย

อาชญุพ่นลมหายใจเมื่อคนสนิทพากันปิดปากเงียบหลังจากเจอคำพูด
ของเขา ทายาทคนโตของตระกูลศิรานอฟใช้เวลาไม่นานก็เดินมาถึงห้อง
จัดงานเลี้ยง

ชายหนุ่มพยายามที่จะผ่อนคลายเพื่อไม่ให้ห้องชายทั้งสี่หมดสนุก
แต่เพียงแค่ว่าก้าวแรกที่เดินเข้ามาในห้อง สองเท้าของเขาก็ชะงักก็โดย
อัตโนมัติเมื่อเหลือบไปเห็นใครคนหนึ่งเข้าอย่างจิ้งที่ภายในห้องเต็มไปด้วย
ด้วยผู้หญิงสวยๆ ทั้งนั้น แต่ทำไมเขาจะต้องเห็นหล่อ่นเป็นคนแรก

ใบหน้าไม่สบอารมณ์ของอาชญุหันกลับไปทางบอดี้การ์ดทั้งสอง

“เรื่องนี้แหละครับที่ผมจะบอกกับคุณอาชญุ” กริชตอบโดยไม่รอให้
นายหนุ่มถาม

“บ้าฉิบ!” อาชญุสบถเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าไปสมทบกับห้องชายทั้งสี่คน
โดยไม่ชายตามองไปที่นางแบบสาวที่ทำให้อารมณ์ของเขาเคืองชุ่น

สายตาเย็นชาไร้เยื่อใยของอาชญุทำให้อัฉริตาเดินกลับไปทำหน้าที่
ของตัวเองด้วยความรู้สึกน้อยใจ เธอจะคาดหวังอะไรกับความสัมพันธ์
ฉาบฉวยในค่ำคืนนั้น แม้ว่ามันจะเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขและประทับใจ
อาชญุจะมาใส่ใจเธอทำไมในเมื่อเธอไม่ใช่คนสำคัญ ความตื่นเต้นดีใจ หัวใจ

ที่เคยกองโตเมื่อรู้ว่าเขาอยู่บนเรือหมดไปตั้งแต่เห็นสายตาของเขา

อาชญุดินเข้าไปทึ่งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตรงกลางซึ่งถูกเว้นเอาไว้สำหรับเขาซึ่งเป็นพี่ชายใหญ่ของตระกูล ขนบข้างด้วยน้องชายทั้งสี่คน ชายมือเขาคืออาซาและอคินทร์ ส่วนทางขวาคืออัศวรินทร์และอชิรวัดณ์

“นายมัดแต่ไปกินรังแตนใช้ไหมวะอาชญู หน้านายถึงได้มู่แบบนี่” อาซาแซวพี่ชายที่ทักพาเอาใบหน้าไม่สบอารมณ์เข้ามาในงาน

“สงสัยจะเริ่มเข้าสู่วัยทองแล้วกรรมังพี่ชายเรา” อัศวรินทร์แซวบ้าง แต่พอพี่ชายใหญ่ตัวดมดองด้วยสายตาขุ่นขวางเขาก็เลิกแซว แต่ยั้งนั่งอมยิ้มอยู่

“นายควรผ่อนคลายบ้างนะอาชญู นีมันงานเลี้ยง ไม่ใช่ห้องประชุม” อคินทร์ไม่ได้กระซำเข้าแหย่ แต่แนะนำพี่ชายของตนด้วยความหวังดี

“ฉันกำลังพยายามควบคุมอารมณ์อยู่ แต่ถ้าพวกนายยังไม่หุบปาก นอกจากฉันจะไม่ผ่อนคลายอาจจะเครียดมากกว่านี้”

อาชญูว่าพร้อมกับพนลมหายใจออกมายาวๆ ชายหนุ่มพยายามที่จะควบคุมอารมณ์ไม่ให้โมโห แน่นอนว่าเขาต้องทำให้ได้ จะปล่อยให้ให้ผู้หญิงแค่คนเดียวมารบกวนจิตใจไม่ได้เด็ดขาด

“โอเค งั้นเรามากินอาหารไปพร้อมๆ กับชมความบันเทิงกันดีกว่า”

น้องชายคนเล็กแห่งคีรานอฟบอกกับพี่ชายทั้งสี่คน ก่อนจะส่งสัญญาณให้บอดี้การ์ดของตนให้ส่งพนักงานนำอาหารมาเสิร์ฟ และให้เริ่มการแสดงต่างๆ ที่เตรียมไว้

งานนี้อชิรวัดณ์ได้เชิญแขกพิเศษซึ่งก็คือภารตี หรือดีน่า นักร้องสาวที่กำลังมีชื่อเสียงโด่งดังดีกรีนักเรียนนอก และเป็นถึงลูกสาวเจ้าของค่ายเพลงยักษ์ใหญ่มาร่วมงานนี้ด้วย และภารตีก็ได้ขึ้นเวทีโชว์เสียงอันไพเราะและเป็นเอกลักษณ์ของเธอเป็นคนแรก

“เสียงเพลงเพราะๆ ของดีน่าพอจะทำให้อารมณ์ของพี่ชายดีขึ้นบ้างไหมครับ” น้องชายคนเล็กแกล้งถามพี่ชายใหญ่

“ต้องดีขึ้นมาั้งแหละน่า” อาสาสมัครสนับสนุนคำพูดของน้องชาย
อดินทร์กับอัศวินทร์ไม่พูดอะไร แต่ก็จ้องใบหน้าคมคายของพี่ชาย
คนโตยิ้มๆ อย่างรู้กัน

ทุกคนในตระกูลคีรานอฟต่างรู้กันดีว่ามารตินั้นหมายปองอาชญ
หล่อนหวังจะได้เป็นเจ้าสาวของทายาทคนโตของตระกูลคีรานอฟ หากว่า
อาชญยังไม่รับทราบข่าว คาดว่าเจ้าสาวบรรณาการน่าจะเป็นมารดี เพราะ
เธอคือลูกสาวเพื่อนสนิทของมารดา

“ฉันอารมณ์ดีแน่ถ้าพวกนายจะเลิกใส่ใจฉันแล้วหันไปสนใจสาวๆ
แทน”

อาชญสวนกลับน้องชายด้วยสีหน้าไม่บอกอารมณ์ ตลอดเวลาที่มารดี
ร้องเพลงอยู่บนเวทีเขาจะเอาเศษเสี้ยวเวลาที่ไหนไปสนใจนักร้องสาว ในเมื่อ
หัวสมองของเขาเต็มไปด้วยเรื่องของอัชชิตา เท่านั้นไม่พอ สองตาของเขา
ยังคอยมองหาแต่เธออีกด้วย บ้าลึนดี เขาจะกำจัดความรู้สึกนี้ได้อย่างไร
หรือต้องจับหล่อนโยนออกไปจากเรือ!

ขณะที่ภายในห้องจัดงานถูกสลัดสับเปลี่ยนด้วยการแสดงต่างๆ
จากสาวงามที่ได้รับว่าจ้างให้มาสร้างความบันเทิงและเพลิดเพลินให้กับ
เจ้าของงาน อัชชิตาก็ปลีกตัวออกมาจากห้องเพื่อรับสายจากผู้เป็นอาซึ่ง
เป็นญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียวที่เธอเหลืออยู่ และตอนนี้เธอก็ได้มอบหมาย
ให้อีกฝ่ายช่วยดูแลแก้วตาดวงใจอยู่ที่บ้าน

“สวัสดิ์ค่ะอาโหม”

อัชชิตากดรับสายและเอ่ยทักทายผู้เป็นอา หญิงสาวคิดว่านวลโหม
อาจจะโทร.มารายงานพฤติกรรมของเด็กชายตัวน้อยจอมซนที่อาจจะอแง
ไม่ยอมนอนเมื่อรู้ว่ามารดาไม่อยู่บ้าน

“อัญ ตอนที่อาอยู่ที่โรงพยาบาล อาร์เธอร์ไม่สบาย ไข้สูงมากเลยจ๊ะ”

“อาร์เธอร์ลูกแม่”

ข่าวที่นวลโหมบอกแก่อัญชิตาเป็นเรื่องของลูกชายก็จริง แต่กลับเป็นสิ่งที่ผู้เป็นแม่ที่รักลูกสุดหัวใจไม่เอายกได้ยิน อัญชิตาดทใจมาก หากก็พยายามตั้งสติและสอบถามเพิ่มเติมทันที

“ลูกชายของอัญป่วยเป็นอะไรคะอาโหม”

“หมอบอกว่าอาร์เธอร์เป็นไข้เลือดออก ต้องแอดมิทและอยู่ในความดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิดจ้ะ” ผู้เป็นอาตอบ น้ำเสียงบ่งบอกถึงความกังวล

“ไข้เลือดออก”

อัญชิตาใจหายวาบ ลูกชายของเธอยิ่งเล็กมาก หนูน้อยจะทนรับความเจ็บปวดทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บได้แค่ไหนกัน ที่สำคัญไข้ชนิดนี้ถ้าหากรักษาไม่ทันก็อาจจะช็อกและเสียชีวิตได้ แค่คิดหัวใจของผู้เป็นแม่ก็เหมือนถูกบีบรัด อึดอัดจนหายใจแทบไม่ออก

“อาร์เธอร์อยู่ในความดูแลของหมอแล้ว อัญไม่ต้องกังวลนะ” นวลโหมรู้ว่าอัญชิตารักลูกชายมากแค่ไหน จึงรีบบอกหลานสาวเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะตกใจ

“อัญจะรีบกลับไปหาลูกค่ะ ผากอาร์เธอร์ด้วยนะคะอาโหม” อัญชิตาบอกกับผู้เป็นอาเสียงเครือ

“จ้ะ อาจะดูแลหลานชายเอง”

นวลโหมซึ่งเลี้ยงดูหนูน้อยอาร์เธอร์มาตั้งแต่เกิดรับปากหลานสาวอย่างหนักแน่น

หลังวางสายจากผู้เป็นอา อัญชิตาก็พยายามตั้งสติ ตอนนี้อยู่บนเรือที่ล่อยอยู่กลางมหาสมุทร และเธอต้องหาวิธีขึ้นฝั่งเพื่อไปหาลูกชายและทางเดียวที่จะขึ้นฝั่งได้โดยเร็วที่สุดก็ต้องอาศัยเฮลิคอปเตอร์เท่านั้น ด้วยความที่เป็นห่วงลูกมาก อัญชิตาจึงรีบกลับเข้าไปในงานเพื่อขอความช่วยเหลือจากคนที่เธอน่าจะพอพึ่งพาอาศัยได้

“คุณกริชคะ”

เธอตรงเข้าไปหาบอดีการ์ดหนุ่มไทยที่กำลังทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยอยู่ในห้องจัดงาน เจ้าของชื่อหันไปมองหญิงสาวที่เดินเข้ามาหยุดยืนตรงหน้า และเขาก็พบว่าใบหน้าของเธอซีดขาว ดวงตาเต็มไปด้วยความวิตกกังวลและมีม่านน้ำตาบางๆ บดบังอยู่

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับคุณอัณิชิตา”

“ฉันต้องกลับกรุงเทพฯ ตัวน่ะ คุณพาฉันขึ้นฝั่งได้ใช่ไหมคะ” เธอสะล่ำสะลักบอกและมองชายหนุ่มด้วยสายตาวิงวอน

“ได้ครับ แต่ผมต้องได้รับอนุญาตจากคุณอาชญุก่อน” กริชตอบหญิงสาวไปตามตรง

อัณิชิตารู้ว่ากริชไม่มีอำนาจสั่งการหรือใช้ยานพาหนะทางอากาศโดยพลการ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับคำสั่งของอาชญุก่อน เมื่อเป็นเช่นนั้นเธอก็จำเป็นต้องไปขอร้องเขาด้วยตัวเอง

“ตอนนี้เจ้านายคุณเขาอยู่ที่ไหนคะ ฉันจะรีบไปขออนุญาตเขา”

“อยู่ทางด้านโน้นครับ”

อัณิชิตาพารา่งที่สั้นน้อยๆ ของตนเดินหลบหลีกนี่องๆ นางแบบและสาวงามคนอื่นๆ ที่ทั้งยืนและเดินขวักไขว่ภายในห้องจัดงานตรงไปยังทิศทางที่กริชบอกอย่างไม่รอช้า

2

ดวงตาที่ฉายแววกังวลของคนกำลังต้องการความช่วยเหลือสว่างวาบด้วยความดีใจ เมื่อเห็นร่างสูงใหญ่คุ่นต้ายีนจิบแชมเปญและสนทนาอยู่กับทายาทอีกคนของตระกูลคีรานอฟ

“คุณอา...”

อัญชิตาเอ่ยได้แค่นั้นก็ต้องหยุดชะงักหลังได้สบตากับบุรุษหนุ่มผู้มีใบหน้าแบบเดียวกับคนที่เธอกำลังตามหา ทว่าเธอมั่นใจผู้ชายคนนี้ไม่ใช่อาชัญ แต่เป็นอาชาน้องชายฝาแฝดของเขา ทั้งสองมีรูปร่างหน้าตาที่เหมือนกันมาก แตกต่างกันแค่สีผิวเท่านั้น หากมองผิวเผินจะต้องจำผิดคนแน่นอน

“ว่าไงครับ” อาซาเลิกคิ้วขึ้นถามเมื่อจู่ๆ ก็มีนางแบบสาวสวยหน้าหวานเข้ามาทักทาย

“เอ่อ...ไม่มีอะไรค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ” อัญชิตายิ้มแก้แค้นเมื่อรู้ว่าทักผิดคน จากนั้นก็รีบเดินจากไปทันที

“สงสัยจะตามหาอาชัญ”

อชิรวัดณ์คาดเดาอย่างค่อนข้างมั่นใจ น้องชายคนเล็กของตระกูล คีรานอฟนี่ก็ชื่นชมหญิงสาวที่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างของ สองหนุ่มฝาแฝดได้ในเวลาอันรวดเร็วทั้งที่ไม่ใช่คนในครอบครัว

“คงจะใช้ เพราะฉันไม่รู้จักนางแบบคนนี้นี่มาก่อน” อาซาคล้อยตาม น้องชาย สายตาของทั้งสองมองตามนางแบบสาวเพื่อจะดูว่าสิ่งที่พวกเขา สันนิษฐานเป็นจริงหรือไม่

อัญชิตาเดินตามหาเป้าหมายด้วยใจที่ไม่เป็นสุข ดวงตาที่เต็มไปด้วย ความทุกข์และกังวลกวาดมองไปรอบๆ ในที่สุดเธอก็พบว่าอาชญูยืนอยู่ ตรงมุมหนึ่งที่คุณไม่พลุกพล่าน ทายาทคนโตของคีรานอฟไม่ได้ยืนอยู่ เพียงลำพัง แต่กำลังสนทนากับนักร้องสาวสวยชื่อดังอย่างสนิทสนม

ในช่วงเวลาหัวลือหัวขวานแบบนี้ อัญชิตาไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องอื่น นอกจากลูกชายตัวน้อยเท่านั้น เธอเดินเข้าไปหาอาชญูและเอ่ยปากขอเขา ทันที

“คุณอาชญูคะ ฉันขอเวลาคุยด้วยสักครู่ค่ะ”

“ไม่มีมารยาท ไม่เห็นหรือไงว่าฉันกับพี่อาชญูกำลังคุยกันอยู่”

ภารดีเอ่ยตำหนิและจิกตามองนางแบบสาวที่เข้ามาหาชายหนุ่มที่ตน หมายปองด้วยความชิงชัง ใครก็ตามที่เข้ามายุ่งกับอาชญูจะต้องเป็นศัตรู กับเธอ แม้จะไม่เคยมีเรื่องบาดหมางใจกันมาก่อนก็ตาม

“เห็นค่ะ แต่ฉันมีเรื่องสำคัญจะคุยกับคุณอาชญูจริงๆ”

อัญชิตายอมรับง่ายๆ เธอไม่ใส่ใจภารดี แต่มองคนที่เธอต้องการ ความช่วยเหลือด้วยสายตาวิงวอน อาชญูมองไปหน้าหวานของนางแบบสาว ด้วยสายตาที่ใครก็อ่านไม่ออก เพราะมันว่างเปล่า เขาต้องบดบังหัวใจ ที่เต้นโลดอยู่ในใจด้วยความเย็นซา จะต้องไม่หวั่นไหวใจอ่อนกับสายตา คู่นี้อีก

“เรื่องงานหรือเปล่าล่ะ” ภารดีถาม เพราะไม่ต้องการให้อาชญูไปคุย กับผู้หญิงคนนี้ออกสายตาตน

“ไม่ใช่ค่ะ แต่เป็นเรื่องส่วนตัว” อัญชิตาตอบโดยที่สายตาไม่ได้ละไปจากใบหน้าคมคายของอาชัย

“เธอมาที่นี่เพื่อทำงาน แต่เอาเรื่องส่วนตัวมารบกวนคนอื่น อย่าไปคุยด้วยเลยค่ะพี่อาชัย”

การตีมองผู้หญิงตรงหน้าด้วยสายตาดูเย้ยหยัน ดูแคลน และตัดสินใจแทนอาชัยเสร็จสรรพ

“เรื่องนี้นั้นสำคัญกับฉันและคุณมากนะคะคุณอาชัย ถ้าคุณไม่ยอมให้เป็นข่าวดัง เราต้องคุยกันตามลำพังค่ะ” อัญชิตายื่นคำขาด เมื่อชายหนุ่มไม่ยอมพูดจา ปล่อยให้การตีพูดอยู่คนเดียว

“นี่เธอกล้าขู่พี่อาชัยเหรอ อัญชิตา” การตีฉุนก็ แต่อัญชิตาขุ่นขาดและประกาศใส่หน้าคนทั้งคู่อย่างทำทนาย

“ไม่ได้ขู่ แต่จะลองดูก็ได้ค่ะ”

อัญชิตายังคงสบตาคมกริบของอาชัยนิ่งราวกับจะวัดใจกัน และในที่สุดชายหนุ่มก็เอ่ยปาก

“พี่ขอตัวก่อนนะดีนะคะ ตามผมมาอัญชิตา”

อาชัยไม่ได้กล่าวคำขู่ของอัญชิตาแม้แต่น้อย เพราะไม่เคยใส่ใจเรื่องชื่อเสียง แต่อยากรู้ว่าเธอเล่นมีเรื่องอะไรจะคุยกับเขา นอกจากนี้ก็ยังมีเหตุผลอื่นที่เขาไม่อยากยอมรับปะปนมาด้วย

การตีอ้าปากค้างขณะมองตามร่างสูงใหญ่ของอาชัยที่เดินจากไป โดยมีอัญชิตาเดินตามหลังเขาไปติดๆ เธอเกือบจะกรี๊ดร้องออกมาดังๆ อย่างซัดใจ แต่เมื่อนึกถึงภาพลักษณ์ของตัวเองที่สร้างไว้อย่างดีก็ได้แต่กำหมัดแน่นด้วยความคับแค้นใจ

ภาพพี่ชายใหญ่ที่เดินออกไปจากห้องโดยมีสาวสวยตามออกไปด้วยนั้นไม่ได้รอดพ้นไปจากสายตาของสี่หนุ่มศิรานอฟ พวกเขาสังเกตเห็นความผิดปกติของพี่ชายและคิดว่าจะต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ แต่เพราะพวกเขาจะไม่ก้าวก้าวเรื่องส่วนตัวของกันและกัน และเชื่อมั่นว่าพี่ชายจะต้อง

จัดการปัญหาได้อย่างแน่นอน

“มีอะไรก็ตามมา”

อาชญุกหันกลับไปเผชิญหน้ากับอัญชิตาอีกครั้งเมื่อเดินออกมาจากห้องจัดงานและตรงนี้ไม่มีคนอื่นนอกจากเขากับเธอ

“ฉันต้องกลับขึ้นฝั่ง ลูกชายฉันไม่สบายค่ะ” อัญชิตาบอกความต้องการของตัวเองทันทีที่เธอเปิดโอกาส ทว่าอาชญุกกลับชะงักเมื่อได้ยินบางคำจากปากของผู้หญิงตรงหน้า

‘ลูกชาย! อัญชิตาแต่งงานแล้วไงหรือ’

อัญชิตาล้ำตาดอย่างไร้ไปแต่งงานมีลูกกับคนอื่น แล้วยังมีหน้ามาขอความช่วยเหลือจากเขไปอีก บัดซบมาก หากเขาจะใจร้ายใจดำมันก็เป็นสิทธิ์ของเขา

“ลูกคุณไม่สบายแล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมอี้อัญชิตา”

อาชญุกเค้นเสียงถาม ความไม่พอใจชัดเจนในน้ำเสียงและใบหน้า หล่อเหลา เหตุการณ์เมื่อห้าปีก่อนเขายังโมโหอัญชิตามาจนถึงวันนี้ แต่ก็ยังไม่เท่าข่าวที่เขาเพิ่งได้ยินจากปากหล่อน

“ได้โปรดเถอะค่ะคุณอาชญุก อนุญาตให้คุณกริชพาฉันไปขึ้นฝั่งนะคะ ฉันต้องไปหาลูกค่ะ”

“คุณมาทำงานนะอัญชิตา นี่จะมาก็มา นี่ก็อยากจะไปก็ไปนั่นหรือ ลูกของคุณไม่สบายผมเข้าใจ แต่พ่อของแกก็มีทำไมเขาไม่ดูแลละ”

“พ่อของแกไม่ได้อยู่ที่กรุงเทพฯ ค่ะ เห็นใจหัวอกคนเป็นแม่เถอะ นะคะ พาฉันขึ้นฝั่งเถอะค่ะคุณอาชญุก” หญิงสาวเอ่ยขอร้องเสียงสั่นเครือ ดวงตาหวานซึ่งเอ่อคลอด้วยน้ำตาจ้องมองเขาอย่างแว้ววอน

ภาพที่เห็นส่งผลให้อาชญุกสุดลมหายใจลึก ก่อนจะบอกกับเธอ

“อย่ามองผมด้วยสายตาแบบนี้ อัญชิตา” พุดจบก็เมินหน้าหนี ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงได้รู้สึกไม่พอใจอย่างรุนแรงที่รู้ว่าหล่อนมี

สามีแถมยังมีลูกด้วยกัน

“คุณอาชญ ฉันขอร้อง ฉันต้องไปหาลูก” อัญชิตาอ้อนวอนทั้งน้ำตา พร้อมกับจับแขนชายหนุ่มเขย่าแรงๆ อาชญอยากสะบัดแขนออกจากมือหล่อน แต่ก็ไม่ได้ทำ ได้แต่สูดลมหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า

“ผมไม่ใช่พ่อพระที่จะยื่นมือเข้าไปช่วยคุณทุกครั้ง คุณไม่ได้มีความสำคัญกับผม อัญชิตา”

อัญชิตาจำได้ว่าเธอไม่ได้มีความสำคัญกับอาชญแม้แต่หน่อย ตลอดห้าปีที่ผ่านมาคงมีแต่เธอเท่านั้นที่ยังจดจำและไม่เคยลืมผู้ชายคนแรกที่ได้ครอบครองร่างกายและหัวใจของเธอ ที่สำคัญอาชญไม่เคยรู้ว่าเขาได้มอบของขวัญล้ำค่าให้กับเธอ ถึงเวลาแล้วกรรมที่เขาจะต้องรับรู้

“คุณไม่ใช่พ่อพระ แต่คุณเป็นพ่อของเด็กคนนั้น!”

“คุณว่าอะไรนะ!” อาชญสะบัดแขนออกแล้วคว้าไหล่บอบบางของหล่อนกระชากเข้ามาหาตัว

“คุณเป็นพ่อเด็กที่กำลังรอฉันอยู่ที่โรงพยาบาลค่ะ”

อัญชิตาต้องการให้อาชญรับรู้เอาไว้เท่านั้น หากเขายังใจจัดใจดำไม่ยอมช่วยเหลือเธอละก็ เธอจะลบคำว่า ‘พ่อ’ ออกจากความจำของลูกน้อยให้หมด

“บ้าฉิบ! นี่คุณต้องการขึ้นฝั่งถึงขนาดแต่งเรื่องขึ้นมาหลอกผมเลยหรืออัญชิตา”

อาชญเดินเสียงลอดไฟฟั้น ดวงตาดุดันน่ากลัว อัญชิตารับรู้ถึงแรงบีบที่หัวใจซึ่งเกิดจากโทสะของชายหนุ่ม แต่เธอก็ไม่สะท้าน ยังคงยืนย่นคำพูดของตัวเองด้วยสีหน้าจริงจัง

“แกเป็นลูกของคุณจริงๆ ค่ะ คุณอาชญ”

“นรกนะสิ! ผมไปมีลูกกับคุณตอนไหน”

อาชญสบถออกมา เขาปล่อยมือจากไหล่บอบบางและผลักเธอออกห่างทันที แต่ก็น่าประหลาดใจที่เขานึกอยากให้เป็นความจริง ไม่ใช่

เรื่องโกหก

“คุณลืมไปแล้วหรือคะว่าเราเคยค้างคืนด้วยกันที่สิงคโปร์”

เธอให้ความหลังเพราะคิดว่าเขาอาจจะจำไม่ได้ ในเมื่อเขาพูดออกมาเองว่าเธอไม่สำคัญ ความสัมพันธ์ชั่วคราวแบบนั้นเขาก็คงไม่เก็บไว้ให้รบกวน

“แค่คืนเดียวเนี่ยนะ” นัยน์ตาเขาหรือลิ่ง สีหน้าเครียดขมริม เขารู้ว่าแค่ครั้งเดียวก็มีโอกาสตั้งครมภ์ได้แม้จะมีการป้องกัน และคืนนั้นเขาไม่ได้หยุดแค่ครั้งเดียวด้วย แต่ที่ถามแค่อายุจะให้แน่ใจเท่านั้น

“คืนเดียวก็จริง แต่เราไม่ได้มีอะไรกันแค่ครั้งเดียวนี่คะ” อัญชิตาเถียงกลับ ทั้งที่อายุแสนอายุ แต่หญิงสาวไม่มีเวลาคิดถึงความซัดเซิน เพราะคนที่สำคัญที่สุดก็คือลูก

“รู้ไหมอัญชิตา การโกหก อาชัญ ศีรานอฟ คุณต้องเจอกับอะไร!”

อาชัญคำรามแวดตาฉายความอามหิต ไบหน้าของเขาตอนนี้ห่างจากไบหน้าหญิงสาวไม่ถึงคืบ ทว่าท่าที่ดูตันของเขาไม่ได้ทำให้อัญชิตาหวาดหวั่นแต่อย่างใด ลมหายใจอุ่นร้อนที่เป่ารดไบหน้าของเธอต่างหากที่ทำให้หัวใจของเธอหวั่นไหวอย่างรุนแรง

“ฉันรู้คะ และฉันก็ไม่ได้โกหก”

คำยืนยันและดวงตาที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของอัญชิตาทำให้อาชัญผละห่างออกมาพร้อมกับพ่นลมหายใจยาว ชายหนุ่มหยิบเครื่องมีอสื่อสารออกมาจากกระเป๋าเพื่อติดต่อไปหาคนของตัวเอง

“เตรียมส.ให้พร้อม ฉันจะไปกรุงเทพฯ เดี่ยวนี้”

อาชัญวางสายทันทีที่กรีซรับคำสั่ง เขาหันไปมองอัญชิตาที่กำลังมองเขาด้วยดวงตาขอบคุณเหมือนวันนั้นเมื่อห้าปีก่อนไม่มีผิด แต่สถานการณ์ต่างกันลิบลับ เขากำลังจะพาหล่อนไปพบลูกชาย ให้ตายสิ! เขามีลูกชายกับอัญชิตา!

“ตามมา!”

น้ำเสียงที่ผ่านออกมาจากปากหยักลิ้นเข้มของอาชัญยังคงแข็งกระด้าง

แต่อัฉฐิตากลับรู้สึกว่ามันแฝงบางอย่างเอาไว้ อาชฎิหมุนตัวเดินนำไปก่อน ร่างกายอันแข็งแรงและท่าเดินที่มั่นใจของเขาเป็นสิ่งที่เธอประทับใจ ตั้งแต่เห็นเขาครั้งแรกเมื่อนานมาแล้ว แต่เธอก็ไม่เคยลืม

ความใจร้อนอยากเห็นหน้าลูกชายทำให้อาชฎิเร่งฝีเท้า โดยลืมนึกไปว่าคนที่เดินตามหลังไม่ใช่คนสนิทที่รูปร่างใกล้เคียงกัน อัฉฐิตาพยายามเดินแกมวิ่งตามชายหนุ่มไม่ให้ทิ้งระยะห่างมากเกินไป แต่ชุดเดรสยาวเข้ารูปลีเลื่องทองที่ตนสวมใส่ แม้จะผ่าสูงเหนือเข่าเพื่อความคล่องตัวในการเคลื่อนไหว แต่มันไม่เหมาะกับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไรจะรองเท้าส้นเข็มที่ห่อหุ้มเท้าเธออีกล่ะ

“โอ๊ย!”

เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดที่ดังขึ้นด้านหลังทำให้ร่างสูงใหญ่ที่เดินอวดๆ นำไปก่อนหยุดชะงักทันที อาชฎิหันกลับไปมองเจ้าของเสียงร้องนั้นก็พบว่าเธอนั่งอยู่ที่พื้น

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ”

คนที่เพิ่งสะดุดขาตัวเองล้มรีบถอดรองเท้าส้นเข็มออกจากเท้าวางไว้ข้างๆ ก่อนพยุงตัวลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ แล้วฝืนใจเดินเข้าไปหาอาชฎิที่ทิ้งห่างเธอไปหลายเมตร

“ไหวหรือเปล่า” อาชฎิถามหญิงสาวที่เดินกะเผลกด้วยเท้าเปล่าเข้ามาหาตน

“ไหวค่ะ”

หญิงสาวกัดฟันตอบเพราะเจ็บข้อเท้ามาก คาดว่าน่าจะแผลงตอนสะดุดล้ม แต่ไม่ว่าจะเจ็บแค่ไหนเธอก็ต้องอดทนเดินไปขึ้นเฮลิคอปเตอร์ให้ได้ เพราะลูกชายตัวน้อยรอกำลังใจจากแม่อยู่

อาชฎิยืนรอกจนหญิงสาวเดินกะเผลกๆ เข้ามาใกล้ ก่อนจะตัดสินใจตัวร่างเพรียวระหงของอัฉฐิตาขึ้นมาไว้บนอ้อมแขนแข็งแรงของเขา

“คุณอาชฎิ”

อัณชิตาทั้งตกใจและตื่นตื่นที่ตกอยู่ในอ้อมแขนของ อาชัญ เธอตัวดีเรียวแขนรอบต้นคอหนา มองเจ้าของร่างใหญ่ด้วยสายตาชอบคุณ แต่ชายหนุ่มกลับทำเป็นไม่ใส่ใจ

“เดินแบบนี้เมื่อไรจะถึงลานจอดฮย.”

อาชัญว่าโดยไม่มองหน้าคนที่เขากำลังอุ้ม ช่วงขายาวแข็งแรงก้าวเดินต่อไปยังเป้าหมายซึ่งก็คือลานจอดเฮลิคอปเตอร์ของเรือลำหรู

อัณชิตาลืมไปได้อย่างไรว่าเธอไม่ใช่คนสำคัญของอาชัญ สิ่งที่เขาทำมันคือผลพวงจากความรำคาญไม่ได้ตั้งใจ หาใช่ความห่วงใยใดๆ ทั้งสิ้น แต่กระนั้นหญิงสาวก็ยังแอบดีใจที่เขายอมช่วยเหลือพาเธอขึ้นฝั่ง ส่วนเรื่องลูกจะอย่างไรต่อไปนั้นต้องดูท่าทีพ่อของลูกอีกที ตอนนี้อยู่แค่เดินทางไปถึงโรงพยาบาลให้เร็วที่สุดก็พอ

อัณชิตาเดินทางมาถึงโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ช่วงหัวค่ำ ผู้เป็นอาบอกกับเธอว่าอาร์เธอร์เพิ่งจะหลับก่อนหน้าที่เธอจะมาถึงไม่นาน หลังจากหนูน้อยอแงเพราะอาการป่วยอยู่พักใหญ่ ระหว่างนั้น นวลโฉมก็เล่าอาการป่วยของหลานชายตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงตอนนี้ให้อัณชิตาฟัง

“ขอบคุณโฉมมากนะคะที่คอยดูแลอาร์เธอร์แทนอัญ”

“ขอบคุณทำไม เราคนในครอบครัวเดียวกัน ต้องช่วยเหลือดูแลกันและกันอยู่แล้ว”

“อัญโชคดีมากที่มีโฉมคอยอยู่เคียงข้างและให้กำลังใจอัญเสมอ”

เธอมองผู้เป็นอาที่ตัวเองเคารพรักอย่างซาบซึ้งในบุญคุณ ตั้งแต่บิดาจากไปและรู้ว่าตัวเองตั้งครรรค์ ก็มีเพียงนวลโฉมซึ่งเป็นน้องสาวแท้ๆ ของบิดาคอยปลอบใจให้คำปรึกษาและดูแลตอนที่เธอใกล้คลอด หลังคลอดก็ช่วยเหลือลูกให้ประหนึ่งว่าเป็นลูกของตัวเองจนทุกวันนี้หนูน้อยอายุสี่ขวบแล้ว

ชีวิตช่วงนั้นของอัฉชิตาค่อนข้างลำบาก เธอต้องขายทรัพย์สินที่บิดาเคยมอบให้แล้วย้ายมาอยู่กับนวลโหมที่อยู่ตามลำพังหลังจากสามีตายด้วยโรคหัวใจล้มเหลว อัฉชิตาต้องพักการเรียนและหายไปจากวงการนางแบบนานถึงปีกว่า เธอต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดเพื่อเก็บเงินไว้สำหรับลูกน้อย

“อัฉชิกับอาร์เธอร์ก็ทำให้ชีวิตของเรามีค่าขึ้นมาเหมือนกันจ้ะ” นวลโหมบอกหลานสาวอย่างอ่อนโยน

“ว่าแต่อัฉชิมากับคุณอาอัฉชิได้ยังไงนะ”

ผู้เป็นอาถามถึงชายหนุ่มที่มากับอัฉชิตา เพราะรู้มาตลอดว่าเขาคือคนที่เคยช่วยเหลือหลานสาวและเป็นบิดาของหลานชายตัวน้อยที่กำลังนอนป่วยอยู่บนเตียงคนไข้

“อัฉชิพบเขาบนเรือที่อัฉชิไปทำงานค่ะ อัฉชิมาอยู่ที่หลังวังานเลี้ยงนั้นเป็นของทายาทศิรานอฟ พออาโหมโทรไปบอกเรื่องอาร์เธอร์ป่วย อัฉชิก็เลยขอรับรองให้เขาพาขึ้นฝั่ง แต่เขาตั้งต้นจะมาโรงพยาบาลกับอัฉชิให้ได้ค่ะ”

อัฉชิตาบอกผู้เป็นอาไปตามตรง เธอคงไม่ได้อยู่ในห้องนี้กับนวลโหมตามลำพังหากว่าอาอัฉชิจะไม่ปลีกตัวออกไปคุยกับคุณหมอถึงอาการป่วยของลูกชายที่ด้านนอก

“เขารู้เรื่องอาร์เธอร์แล้วใช่ไหม” นวลโหมถาม

“อัฉชิบอกเขาแล้วค่ะ”

“เขาว่าไงบ้าง โกรธอัฉชิหรือเปล่า”

“เรายังไม่ได้คุยอะไรกันมากหรอกค่ะ แต่ท่าทางเขาเหมือนจะโกรธไม่น้อย แต่อัฉชิจะอธิบายให้เขาเข้าใจเองค่ะ”

อัฉชิตารู้ว่าอาอัฉชิโกรธและไม่พอใจ เพราะระหว่างเดินทางใบหน้าของเขาตั้งตลอดเวลา แม้แต่ตอนที่ทำให้เท้าของเธอกลับมาเดินได้ปกติปากของเขายังเข้มแน่นเป็นเส้นตรง แต่มือของเขากลับอ่อนโยนเมื่อสัมผัสเท้าเธออย่างไม่รังเกียจ ไหนจะตอนลงจากเฮลิคอปเตอร์แล้วมีคนเอาเสื้อผ้าชุดใหม่มาให้เธอเปลี่ยนและรองเท้าคู่มือใหม่ที่พอดีเท้าเธออีกล่ะ สิ่งของ

เหล่านั้มนั้จะมาจากไหนถ้าไม่ใช่จากคำสั่งของอาชญั การกระทำที่ยอนแย้งของเขาทำให้เธอเดาใจเขาไม่ถูกจริงๆ

“ท่าทางคุณอาชญัจะเป็นคนดีมีเหตุผล เขาคงเข้าใจความจำเป็นของอัญ ที่ลำคัญเขาคงยอมรับอาร์เธอร์ได้ไม่ยาก”

นวลโคมสังเกตเห็นแววตาอ่อนโยนของอาชญัตอนที่ยื่นมองหนุ่้อยอาร์เธอร์ขณะหลับ เธอม่ันใจว่าเขาจะต้องยอมรับเด็กน้อยในฐานะลูกชายหลานชายของเธอจะได้มีพ่อเหมือนเด็กคนอื่น

“อัญก็หวังว่าม่ันจะเป็นแบบนั้นคะอาโคม”

ความจริงอัญชิตาแค่หวังว่าอาชญัจะเอ็นดูลูกชายและยอมให้แกเรียกเขาว่าพ่อเท่านั้น อย่างอื่นเธอไม่เคยคาดหวังหรือต้องการให้เขารับผิดชอบเพราะแค่เขามอบของขวัญล้ำค่าให้เธอก็ดีใจมากแล้ว

“ค่าแล้ว อัญว่าอาโคมกลับไปพักผ่อนที่บ้านดีกว่านะคะ อัญจะอยู่เฝ้าอาร์เธอร์เองคะ”

“เอาอย่างนั้นก็ได้จ้ะ พรุ่่งนี้เช้าอาจจะมาใหม่ อัญอยากได้อะไรเพิ่มก็โทร.บอกอานะ”

“คะอาโคม”

นวลโคมเห็นด้วยกับอัญชิตาเพราะรู้ว่าอาชญัจะต้องอยู่เฝ้าใช้ลูกชายเป็นเพื่อนหลานสาวของตนแน่นอน ช่วงเวลาแบบนี้เหมาะมากที่จะให้ทั้งสองอยู่ด้วยกันตามลำพัง

เมื่อผู้เป็นอาออกไปจากห้องพักฟื้นคนไข้ อัญชิตาก็ขยับเก้าอี้เข้าปั้งข้างๆ เติง ลูกชายของเธอดูตัวเล็กมากเมื่ออยู่บนเตียงขนาดใหญ่ หัวใจของหญิงสาวเหมือนถูกบีบรัดจนเจ็บปวดร้าวเมื่อเห็นภาพใบหน้าเล็กซีดเซียวและสายน้ำเกลือที่มีอเล็กข้างหนึ่งของลูกน้อย อาร์เธอร์ยังไม่เคยป่วยหนักขนาดนี้มาก่อน ลูกชายตัวน้อยของเธอคงจะเจ็บปวดและทรมานมาก เธออยากช่วยให้ลูกหายจากอาการเจ็บไข้ แต่ก็ม่ันรู้จะท้ออย่างไร นอกจากคอยเป็นกำลังใจอยู่ใกล้ๆ เท่านั้น

“อาร์เธอร์ลูกแม่ อดทนไว้นะลูกรัก”

ฝ่ามืออุ่นและอบอุ่นของผู้เป็นแม่ยกขึ้นลูบศีรษะเล็กที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีน้ำตาลเข้มหนาอุ่นของลูกอย่างอ่อนโยน รู้สึกสงสารลูกจับใจ อัญชิตาเข้มแข็งได้กับทุกเรื่องยกเว้นเรื่องลูก สภาพของลูกน้อยในเวลานี้ ทำให้เธอรู้สึกอึดอันจนกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่ไหว จึงนั่งพับหน้าร้องไห้อยู่ข้างเตียงลูกชายอย่างเงียบๆ

“ลูกไม่เป็นอะไรมากหรอก”

น้ำเสียงนุ่มทุ่มติดไปทางอ่อนโยนที่ดังขึ้นใกล้ๆ ทำให้อัญชิตาค่อยๆ เงยหน้าที่เปื้อนคราบน้ำตาลขึ้นมองอาชัญที่ไม่รู้ว่าเดินกลับเข้ามาในห้องตั้งแต่ตอนไหน

“คุณหมอยังไงบ้างคะคุณอาชัญ”

“คุณหมอบอกว่าถ้าผ่านระยะวิกฤติสามวันนี้ไปได้ หลังจากนั้นก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้ว”

อาชัญได้สอบถามอาการและการดูแลผู้ป่วยจากแพทย์เจ้าของไข้ และได้กำชับทางโรงพยาบาลให้ดูแลเด็กชายตัวน้อยเป็นอย่างดีจนกว่าจะหายเป็นปกติ

“สามวันเขียวหรือคะ อาร์เธอร์จะทนไหวหรือเปล่านั้นไม่รู้ แก่ไม่เคยป่วยหนักแบบนี้มาก่อน อย่างมากก็แค่เป็นไข้หวัด”

อัญชิตาตั้งสายตากลับมาที่ลูกน้อยของตน ใจของคนเป็นแม่แสนเจ็บปวดเมื่อรู้ว่าลูกน้อยจะต้องทนกับอาการเจ็บป่วยอีกหลายวัน ไหนจะระยะฟื้นตัวอีกล่ะ ยิ่งคิดเธอก็ยิ่งสงสารลูก อยากเจ็บป่วยแทนลูกเหลือเกิน

“ลูกของเราเข้มแข็ง แก่จะต้องทนได้แน่นอน”

คำว่า ‘ลูกของเรา’ ทำให้อัญชิตาเงยหน้าขึ้นมองเขาอีกครั้งอย่างไม่อยากจะเชื่อหู เหมือนอาชัญจะรู้ตัวว่าเปลือยพูดคำว่า ‘ลูกของเรา’ ออกมา จึงรีบหาทางกลบเกลื่อน

“ตอนนี้คุณไปล้างหน้าล้างตาก่อนดีกว่า ผมสั่งอาหารมาให้คุณแล้ว อีกเดี๋ยวก็คงขึ้นมาเสิร์ฟ”

“ค่ะ”

หญิงสาวรับคำและเดินไปเข้าห้องน้ำอย่างว่องไว ไม่ว่าจะอาศัยอยู่จะตั้งใจเอ่ยคำนั้นออกมาหรือไม่ แต่ตอนนี้หัวใจของเธอมันพองโตไปแล้ว

เมื่ออยู่ตามลำพังกับคนใช้ตัวน้อยที่ยังคงหลับสนิทอยู่บนเตียง อาชญาก็ใช้ช่วงเวลานี้มองสำรวจเด็กน้อยอย่างจริงจังอีกครั้ง หลังจากอึ้งงันไปแล้วก่อนหน้านี้ ใบหน้าเล็กประกอบด้วยเครื่องหน้าสมบุรณ์แบบและมีส่วนคล้ายเขามากจริงๆ ลำเนาถูกต้องขนาดนี้ หากมีใครมาแอบอ้างว่าเป็นพ่อ ถ้าอาชญ์ไม่เอาถึงตายก็ต้องนอนเป็นผักอย่างแน่นอน

“ลูกพ่อ...”

ฝ่ามือใหญ่อบอุ่นของอาชญ์ยกขึ้นสัมผัสศีรษะเล็กของเด็กชายตัวน้อยที่เขามั่นใจว่าจะต้องเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองอย่างนุ่มนวล ดวงตาคมที่ทอดมองร่างเล็กบนเตียงฉายความรักและเอ็นดูอย่างเปิดเผยชัดเจน ยอมรับว่าต้นตื้นที่รู้ว่าตัวเองได้เป็นพ่อคน

อัญชิตาพุ่งสายตามองไปยังเตียงคนป่วยด้วยหัวใจที่เต็มตื่นและยื่นมองภาพนั้นอย่างเจียบๆ เพราะอยากรู้ท่าทีของอาชญ์ที่มีต่อลูกชายตัวน้อย

“แม่ของลูกทำกับพ่อแบบนี้ได้ยังไง”

อาชญ์พึมพำออกมาด้วยความขุ่นเคือง ถ้าหากว่าลูกชายเขาไม่ป่วย เขาก็มีโอกาสรู้ใหม่กว่าตัวเองมีทายาทอายุขนาดนี้แล้ว ยิ่งคิดอาชญ์ก็ยิ่งโมโห เขาไม่ยอมปล่อยให้ผ่านเรื่องนั้นแน่ แต่จะต้องมีคนรับผิดชอบ

“อย่าหาว่าพ่อใจร้ายเลยนะ แต่พ่อต้องลงโทษแม่ของลูก”

คนที่ถูกคาดโทษถึงกับสะดุ้งโหยงและเปลวชนประตุนกเกิดเสียงดัง แต่โชคดีที่เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูห้องพักฟื้นถูกเคาะพอดี อาชญ์จึงไม่เอะใจและหันไปมองที่ประตูแทน

อัญชิตาทำที่ว่าเพิ่งออกมาจากห้องน้ำในช่วงจังหวะที่พนักงาน
โรงพยาบาลนำอาหารที่อัญญ์ส่งมาเสิร์ฟภายในห้อง เมื่อทำหน้าที่เสร็จ
ทั้งสองก็เดินออกไปอย่างรู้มารยาท

“อาหารของคุณมาแล้ว กินเสียสิ”

“คุณก็ยังไม่ได้อินนี่คะ มากินด้วยกันเถอะคะ”

หญิงสาวเห็นว่าอัญญ์ส่งอาหารมาสำหรับสองคน เธอจึงเอ่ยชวนเขา
อย่างหวังดี คิดว่าเขาเองก็คงจะหิวเหมือนกัน ที่สำคัญลูกชายของเธอกำลัง
หลับพอดี

“ผมยังไม่หิว คุณกินไปก่อนเลย” อัญญ์ตอบเสียงขรั่ม

“ไม่หิวหรือว่าไม่ยากนักร่วมโต๊ะกับฉันกันแน่คะ”

อัญญ์ตัวตลึงตาชุ่นขวางมองไปที่อัญชิตา หญิงสาวมองเขาอยู่ก่อน
แล้ว แหวตตาของเธอฉายแววตัดพ้อราวกับว่าเขาไปทำอะไรให้ ทั้งๆ ที่เขา
ก็แค่อยากให้หล่อนั่งกินอย่างสบายใจไม่ต้องอึดอัด ที่สำคัญเขาต่างหาก
ที่ควรจะต้องเป็นฝ่ายไม่พอใจ

“อย่าพูดและทำอะไรให้ผมชุ่นเคืองและโมโหไปมากกว่านี้อีกนะ
อัญชิตา”

เขาเตือนเมื่อเดินมาที่นั่งโต๊ะอาหารฝั่งตรงข้ามกับหญิงสาว อัญชิตา
เห็นกรามเขาขบกันแน่นจนขึ้นสัน สายตาของเขาเข้มเคียดและมีแวว
คุกคาม ทำทางเหมือนเขาไม่พอใจเธอมากๆ แต่เขาก็เดินมานั่งร่วมโต๊ะกับ
เธอ

“ฉันจะพยายามค่ะ”

อัญชิตารับค่าง่ายๆ เธอก็แค่อยากพิสูจน์พ่อของลูกว่าเป็นอย่างไร
เท่านั้น ตอนนี้อยู่แล้วว่านอกจากพฤติกรรมที่ย่อนแอแล้วเขายังชอบให้
ทำหายอีกด้วย

อัญญ์แปลกใจนิดหน่อยที่อัญชิตาไม่ได้ตอบอะไร แต่นั่งรับประทาน
อาหารในจานอย่างเงียบๆ ซึ่งก็ดีแล้วในความคิดของอัญญ์ ชายหนุ่มถึง

สายตาคจากผู้หญิงตรงหน้ามาที่อาหารในจานของตนและตักรับประทานให้ผ่านๆ ไปเท่านั้น เสร็จแล้วเขาก็ลุกออกไปจากห้องเพื่อทำบางอย่าง

อาชีพรู้ว่าน้องชายทั้งสองคนที่ยังอยู่บนเรือสำราญจะต้องสงสัยและอยากรู้ว่าทำไมเขาถึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ อย่างกะทันหัน แต่ไม่มีใครโทรมาซักถามหรือส่งข้อความใดๆ เข้าไลน์กลุ่ม เพราะสี่หนุ่มรู้ว่าจะช้าหรือเร็วพี่ชายใหญ่จะต้องติดต่อไปหาแน่นอน และตอนนี้ก็ถึงเวลาที่อาชีพจะบอกข่าวดีกับน้องๆ ของเขาแล้ว

ชายหนุ่มหยิบเครื่องมือสื่อสารออกมาจากกระเป๋าแล้วพิมพ์ข้อความเข้าไลน์กลุ่ม Men of KRN เป็นกลุ่มเฉพาะของห้าหนุ่ม ห้องนี้สารพัดประโยชน์เพราะสามารถคุยได้ทุกเรื่อง ส่วนอีกกลุ่มจะเป็นชื่อศิรานอฟ ห้องนี้จะพิมพ์อะไรต้องระวัง เพราะจะมีบิดามารดารวมอยู่ด้วย

‘อยู่กันครบไหม มีเรื่องจะบอก’

ดูเหมือนทุกคนจะรอข่าวจากอาชีพอยู่แล้วเช่นกัน เพราะหลังจากเขาจัดส่งข้อความสี่หนุ่มก็อ่านกันอย่างรวดเร็ว แต่คนที่มือไวพิมพ์เข้ามาก่อนใครคืออชิรวินท์ หรือเจ้าตัวตั้งฉายาในห้องแชตจนพี่ๆ พวกนี้หมั่นไล่ว่า ชิน (หล่อ) จัง ซึ่งตอนนี้ถูกพี่ใหญ่ตั้งฉายาเกทับ ทุกคนก็เลยพากันหมั่นไล่พี่ใหญ่ด้วยอีกคน

‘เห็นฉายานายแล้วคลื่นไส้ชะมัดเลยวะอาชีพ’

‘นายต้องยอมรับความจริงให้ได้ว่าพี่ชายนายหล่อ’

อาชีพ หรือมีชื่อในห้องแชตว่า อาชีพ (หล่อชั้นเทพ) รีบพิมพ์ตอบโต้น้องชายคนเล็ก

‘อย่าเถียงกัน ยังไงพวกเราก็คือผู้ชายสายพันธุ์หล่อ’

อัครินทร์ หรือชื่อในห้องแชตที่พวกเขาตั้งกันซ้ำๆ ว่า คิท (จอมอ่อย) พิมพ์ข้อความส่งเข้ามาไกลเกลียดข้อพิพาท แต่ก็ยังไม่พ้นเรื่องความหล่อ จนอัครวินท์ หรือมีชื่อเฉพาะในห้องแชตว่า อัคร (รักเด็กมหา’ลัย) ทนไม่ไหว

พิมพ์ข้อความปราชญ์พี่น้องก่อนจะลุลงไปกันใหญ่

‘ฉันว่าพวกนายเลิกหลงตัวเองแล้วหาเมียดีใหม่ จะได้หลงเมียแทน
โง่งละ’

‘เข้าใจแนะนำนะอัคร เลี้ยงเด็กมันดีมากใช้ใหม่ ถึงว่านายไม่ค่อย
หลงตัวเองเลย’

อาชาผู้มีฉายาในห้องแซตว่า อาชา (ผู้ชายเก๋ียวกราด) ไม่พลาด
โอกาสแซวน้องชายคนที่สี่

ในบรรดาพี่น้องจะรู้หมดว่าอัครวินทร์เลี้ยงเด็กนักศึกษาคนหนึ่งเอาไว้
แต่ไม่มีใครเคยเห็นหน้า เพราะซ่อนเก่งมาก และทุกคนจะไม่ก้าวท้าวเรื่อง
ส่วนตัวกันมากอยู่แล้ว แต่ก็ชอบแซวทุกครั้งที่มีโอกาส ใครพลาดจะถูกเชือด
ทันที

‘เมื่อหลงตัวเองแล้วเหมือนกัน ฉันว่าจะลองเลี้ยงจริงจังดูบ้างสักคน’

อาชัญ (หล่อชั้นเทพ) พิมพ์บอกทุกคนที่เล่นที่จริง แล้วจู่ๆ โบทัน
ของอัญชิตาก็ผุดเข้ามาในหัวของเขา ไหนๆ หล่อนก็เป็นแม่ของลูกเขาแล้ว
เลี้ยงไว้เป็นเมียลับๆ ก็ไม่เลวเหมือนกัน ขณะที่อาชัญกำลังตกอยู่ในภาวะ
ข้อความใหม่ก็เต็งขึ้นมาหน้าจอ

‘เปลอไม่ได้เลยนะ ถือว่าฉันไม่ได้พูดละกัน’

อัคร (รักเด็กมหาลัย) รีบปิดประเด็นก่อนจะถูกแซวไปมากกว่านั้น

‘เมื่อก๊ินายบอกว่ามีเรื่องจะบอกพวกเราไม่ใช่หรืออาชัญ รีบบอกมา
อย่ามัวแต่หลงตัวเอง’

ชิน (หล่อ) จัง พิมพ์เตือนคนหล่อชั้นเทพ

‘เออ...เข้าเรื่องละนะ ฉันจะบอกทุกคนว่าตอนนี้ฉันอยู่โรงพยาบาล
ที่กรุงเทพฯ ไม่กลับขึ้นเรือแล้ว พวกนายสนุกกันให้เต็มที่เลย’

อาชัญ (หล่อชั้นเทพ) ส่งข้อความที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรกให้ทุกคนทราบ

‘ใครเป็นอะไร ทำไมต้องไปโรงพยาบาล’

คิท (จอมอ่อย) พิมพ์ถามกลับมาอย่างรวดเร็ว

‘ลูกฉันไม่สบาย เป็นไขเลือดออก ฉันต้องอยู่เฝ้าลูก’

อาชญ (หล่อชั้นเทพ) พิมพ์ข้อความตอบกลับไป มั่นใจว่าไม่มี
น้องชายคนไหนเชื่อสิ่งที่เขาบอกแน่ๆ เพราะเขาเองถ้าหลักฐานไม่ประจักษ์
แก่ตาก็คงจะไม่เชื่อเหมือนกัน อาชญไม่อาจเก็บความรู้สึกตื่นเต้นดีใจเอาไว้
คนเดียวได้ น้องชายทั้งสี่คนของเขาจะต้องร่วมรับรู้เรื่องนี้ ใครจะว่าเขา
ซื่อสัตย์อมละ

‘ลูกนายนั้นห่วย จะเชื่อดีไหมวะพวกเรา ฮาๆ’

อาซา (ผู้ชายเกรี้ยวกราด) พิมพ์ตอบกลับมา เสียงหัวเราะเยาะ
ที่พิมพ์ปิดท้ายบ่งบอกชัดเจนว่าเขาไม่เชื่อข่าวของพี่ชายเลยสักนิด

‘อย่ามาอ้ากันดีกว่า นายก็รู้ว่าพวกเราไม่มีทางเชื่อ’

อัคร (รักเด็กมหา’ลัย) พิมพ์ตอบกลับมำทำนองเดียวกัน

‘แน่จริงโชว์หลักฐานสิวะ หลักฐานนะมีไหม ไม่มี ไม่เชื่อไว้ย’

ชิน (หล่อ) จัง พิมพ์ข้อความท้าทายพี่ใหญ่ให้โชว์หลักฐาน ซึ่งทุกคน
คาดการณั้ว่าไม่มีแน่นอน

‘ให้ตายสิ ฉันพูดความจริงทำไมไม่เชื่อกันวะ คำพูดฉันมันไม่น่าเชื่อ
ถือเลยหรือไง’

อาชญ (หล่อชั้นเทพ) ตัดพ้อกึ่งประชดประชันบรรดาน้องชาย และ
เพียงอึดใจต่อจากนั้นทั้งสี่หนุ่มก็พิมพ์ข้อความเดียวกันแล้วส่งมาไล่เกลี่ยกัน
ราวกับนัด

‘ใช่’

‘ถ้าไม่มีหลักฐานแสดงว่านายหนึ่งนเลียงไปทำอย่างอื่น’

อัคร (รักเด็กมหา’ลัย) ตั้งข้อกล่าวหาเอาไว้ล่วงหน้าเสร็จสรรพ

‘ฉันเห็นนะว่ามีนางแบบสาวสวยเดินตามก่อนที่นายจะหายตัวไป’

ชิน (หล่อ) จังพิมพ์สนับสนุนพี่ๆ

‘คนอย่างอาชญจะไม่มีหลักฐานได้ไง พวกนายถ่างตารอได้เลย’

อาชญ (หล่อชั้นเทพ) พิมพ์บอกทุกคนอย่างมั่นอกมั่นใจ ก่อนจะ

คั่นหารูปถ่ายที่เตรียมไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งเขาถ่ายตอนที่ลูกชายกำลังหลับ
 ‘หวังว่าจะเป็นของจริงนะอาชัย ย่อมแมวไม่เอานะไว้ย’
 อาซา (ผู้ชายเก๋ียวกราด) แช่วพี่ชาย
 ชั่วพริบตาภาพถ่ายของเด็กชายตัวน้อยหน้าตาผิวพรรณดีวัยสี่ขวบ
 ที่กำลังหลับบนเตียงคนไข้ก็เต็งขึ้นมาจากหน้าจอของทุกคน

‘เฮ้ย!’

ข้อความเดียวกันนี้ถูกส่งมาจากสี่หนุ่มทั้งที่ไม่ได้นัดหมาย หลักฐาน
 ขึ้นนั้นทำให้สี่หนุ่มถึงกับอึ้ง ทั้งตกใจตื่นเต้นระคนกัน เพราะมันชัดเจน
 เสียจนหาข้อหักท้วงไม่ได้ ขณะที่คนส่งภาพนั้นยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

‘นายซุกเมียซุกลูกเหรวอะอาชัย นายมันร้ายว่ะ แบบนี้ฉันก็รอด
 ลีวะ ฮาๆ’

อาซา (ผู้ชายเก๋ียวกราด) ออกอาการดีใจ เพราะคิดว่ามารดาได้
 หลานชายแล้วอาจจะเลิกเคี่ยวเข็ญตนเรื่องแต่งงาน

‘ฉันยังไม่มีเมีย มีแต่ลูกไว้อาซา แล้วนายก็อย่าดีใจไปล่ะ’

อาชัย (หล่อขึ้นเทพ) พิมพ์เตือนน้องชายฝาแฝด เพราะมารดาของ
 พวกเขาไม่มีวันเลิกเคี่ยวเข็ญลูกชายเรื่องแต่งงานจนกว่าท่านจะได้สะใภ้
 ครบห้าคนสมใจเท่านั้น

‘นายใช้ทำให้หนะอาชัย หลานฉันถึงได้สำเนาเบาะปั่งอย่างกับออกมา
 จากเครื่องถ่ายเอกสาร’

คิท (จอมอ่อย) พิมพ์ถามด้วยความอึ้งระคนสนใจ

‘ของแบบนี้บอกไม่ได้ สุภาพบุรุษเขาไม่กินในที่ลับ ไชโยที่แจ่งหรง
 คิท’

อาชัย (หล่อขึ้นเทพ) พิมพ์ตอบน้องชายคนที่สาม ทำตัวเป็น
 สุภาพบุรุษเสนต์

‘ชอบแช่วฉันว่าซุกเก่ง นายเองก็พอกันแหละวะอาชัย’

อัคร (รักเด็กมหาลัย) ได้ทีแช่วกลับบ้าง

‘พอกันทีไหน ลูกชายฉันสี่ขวบแล้วนะไว้วัย รอให้มีแบบฉันค่อยมาเทียบชั้นนะน้องชาย’

คนไม่ได้ตั้งใจชุกชุกชุกเมียไม่ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหาของน้องชาย คนที่สี่ ตอนนี้เสียเงินเท่าไรไม่ว่า แต่เรื่องเสียหายยอมไม่ได้เด็ดขาด เขาจะต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้ทุกคนเข้าใจไปในทางเดียวกัน

‘พี่ใหญ่เก่งมาก ชุกเก่งสุดๆ ฉันรับอาสาออกข่าวดีกับคุณแม่เอง หาห้องคิรานอฟเป็บ’

ซิน (หล่อ) จังชมพี่ชายในวรรคแรก แต่วรรคหลังเหมือนจะหวังดี แต่ทุกคนรู้ว่ามันัยแอบแฝง

‘เฮ้ย! ยังบอกคุณแม่ตอนนี่ไม่ได้นะซิน ห้ามเด็ดขาด!’

อาชญ (หล่อขั้นเทพ) รีบพิมพ์ห้ามน้องชายจอมงกนี้วแหบลิ้น

‘โอเคคร้าบ ว่าแต่คำปิดปากเท่าไรดีครับพี่ชาย’

ซิน (หล่อจ้ง) พิมพ์ตอบพี่ชายรวดเร็วพอกัน

‘ทำไมพวกเราสี่คนไม่ติดไอ้น้องจอมโถและซังก่อออกจากกลุ่มวะ’

อาชญ (หล่อขั้นเทพ) ถามทุกคนยกเว้นคนงก ที่ชอบเรียกร้อง คำปิดปากเวลาพี่ๆ ขอให้ปิดบางเรื่องเป็นความลับ

ไม่มีข้อความตอบกลับจากทุกคนนอกจากสติ๊กเกอร์หัวเราะจนน้ำตาเล็ด เพราะโดนกันมาแล้วถ้วนหน้า และสติ๊กเกอร์หัวเราะแฝงนัยของน้องชายคนเล็ก

‘พวกเราจะไปเยี่ยมหลานได้วันไหนอาชญ’

คิท (จอมอ่อย) พิมพ์ถาม เพราะอยากเห็นหลานชายตัวเป็นๆ มันใจว่าพี่น้องอีกสามคนก็คิดเหมือนกัน แต่พ่อของหลานกลับห้าม แถมยังกะเกณฑ์เสิร์ฟสรรพ

‘พวกนายจะมาให้มันเอิกเกริกทำไม เอาเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทาง รวมถึงค่าของเยี่ยมไอ้ให้เจ้าซินจอมโถดีกว่า ตามนี้ะทุกคน ไว้จะส่งข่าวเป็นระยะ’

อาชีพพิมพ์บอกก่อนส่งสติ๊กเกอร์ใบกมื่อให้ห้องๆ ในห้องเซตเพื่อ
ตัดบทสนทนา จากนั้นก็เดินกลับเข้าไปในห้องพักฟื้นของลูกชาย ปล่อยให้
ทุกคนสงสัยและคาดเดาเรื่องแม่ของลูกไปก่อน เพราะตอนนี้เขายังไม่ได้
เคลียร์กับอัญชิตา ยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับแม่ของลูกดี

3

หนึ่งชั่วโมงหลังจากกินอาหารเสร็จคนใช้ตัวน้อยก็ยังไม่ตื่น อัญชิตาที่ตอนนี้เฝ้าใช้ลูกน้อยเพียงลำพังย้ายจากเก้าอี้ข้างเตียงไปนั่งที่โซฟาพุ่มซึ่งปรับเป็นที่นอนได้ ขณะที่อาชญุกออกไปคุยโทรศัพท์กับใครเธอไม่ทราบที่ด้านนอก

เมื่อวานอัญชิตารับงานเดินแบบทั้งวัน กลับถึงบ้านตอนกลางคืนก็ได้รับโทรศัพท์จากเมธินีโทรมาขอให้เธอไปช่วยงานที่เรือสำราญลำหรูแทนรุ่นพี่ที่ป่วยกะทันหัน เธอต้องเดินทางออกจากบ้านแต่เช้ามืดเพื่อไปขึ้นเรือให้ทันเวลา แทบไม่มีเวลาพักผ่อน อัญชิตาพยายามต่อสู้กับความอ่อนล้าและอาการง่วงนอน แต่ก็ฝืนได้ไม่นาน

อาชญุกกลับเข้ามาในห้องอีกครั้งก็พบว่า แม่ของลูกนอนหลับปุ๋ยอยู่บนโซฟา เจ้าของหยิ่งตาคมก็มอมองผ่านแพนตาสีดำครู่หนึ่งก็เดินไปหยิบผ้าห่มที่ตุ้มมาคลี่คลุมร่างบอบบาง ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำแบบนี้เพื่ออะไร ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขาเสียทรัพย์สิน แต่นั่นมันยังน้อยนิดถ้าเทียบกับความรู้สึกรุ่นโง่ที่ติดค้างในใจมายาวนาน และเหนือความผิดทั้งหมดนั้นเธอ

ปกปิดเรื่องสำคัญกับเขา

‘ฝากไว้ก่อนเถอะ...อัญชิตา’

ชายหนุ่มเบือนหน้าหนีจากใบหน้าสวยหวานที่นอนหลับตาพริ้มแล้วเดินไปนั่งเก้าอี้ข้างๆ เตี้ยงลูกชาย ดวงตาที่เต็มไปด้วยความอาหารและห่วงใยทอดมองไปยังหนูน้อยที่กำลังหลับเพราะฤทธิ์ยา เขาใช้มือปิดบอยผมที่หน้าผากให้ลูกอย่างอ่อนโยน ก่อนจะเอื้อมมือหยิบหนังสือพิมพ์มาอ่านฆ่าเวลาไปพร้อมกับฝ้าดูอาการของลูก

“คุณพ่อ...”

ขณะที่กำลังอ่านข่าวหนึ่งอย่างสนใจ เสียงเล็กที่ไม่คุ้นหูก็ดังขึ้นใกล้ๆ แม้จะแค่แผ่วเบา แต่เพราะห้องนั้นเงียบมาก อาชญมนั่นใจว่าหูเขาไม่ผาดแน่นอน

“คุณพ่อครับ”

อาชญมหันขวับไปยังเตียงคนไข้เมื่อเสียงเรียกนั้นดังขึ้นอีกครั้ง หัวใจของชายหนุ่มกระหน่ำเต้นรัวถี่เมื่อมีดวงตาเล็กๆ คู่หนึ่งกำลังจ้องมาที่เขา เขม็ง

“อาร์เธอร์...ตื่นแล้วหรือลูก”

ร่างสูงใหญ่ขยับลุกจากเก้าอี้อย่างรวดเร็วแล้วเดินเข้าไปหาคนไข้พร้อมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล อาชญมนั่นใจว่าหนูน้อยจะต้องเรียกตนเองๆ เพราะในห้องนี้ไม่มีใครอีกแล้วที่เป็นผู้ชาย

“คุณพ่อ...หิวน้ำ”

“รอเดี๋ยวนะครับคนเก่ง” อาชญมรีบเปิดขวดน้ำบนโต๊ะข้างเตียงรินใส่ในแก้วประมาณครึ่งแก้ว แกะหลอดใส่ลงไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว

“น้ำมาแล้วครับ ค่อยๆ ดื่มนะลูก”

ชายหนุ่มประคองศีรษะเล็กของลูกชายขึ้นมาแล้วให้หนูน้อยดื่มน้ำในแก้วผ่านหลอดดูดเล็กๆ เด็กน้อยดื่มน้ำในแก้วเกือบหมดด้วยความกระหาย จากนั้นก็เอนตัวนอนลงตามเดิมด้วยความอ่อนล้า ทว่าดวงตา

คู่เล็กของเด็กชายไม่ได้ละไปจากใบหน้าของผู้ชายตัวสูงใหญ่แม่แต่เลี้ยววินาที

“คุณพ่อมาหาอาร์เธอร์แล้ว”

ดวงตาที่เปล่งประกายของหนูน้อยบ่งบอกชัดเจนว่ารู้สึกอย่างไรที่ได้เห็นหน้าบิดา ครูหนึ่งที่อาชัญได้แต่จ้องใบหน้าเล็กที่มีส่วนคล้ายเขาอย่างอัศจรรย์ใจ ลำคอของเขาตีบตันด้วยความปลื้มปีติจนพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ คำว่า ‘พ่อ’ ที่ผ่านออกมาจากปากเล็กและแววตาปลาบปลื้มยินดีของเด็กน้อยไร้เดียงสาช่างมีอำนาจพอต่อหัวใจเขารุนแรงเหลือเกิน

“ใช้ครับ พ่อมาหาอาร์เธอร์และจะอยู่กับลูกจนกว่าจะหายเป็นปกติ”

อาชัญก้มลงจูมพิตที่หน้าผากเล็กของลูกชายตัวน้อยอย่างรักใคร่เอ็นดู คงเพราะเจ้าหนูมีสายเลือดของเขาอยู่ในร่างกายจึงทำให้เขารู้สึกรักและผูกพันทั้งๆ ที่เพิ่งจะพบหน้ากันเป็นครั้งแรก

“ถ้าอาร์เธอร์หาย คุณพ่อจะกลับไปทำงานไกลๆ เหนอครับ”

แววตาของเด็กน้อยวัยสี่ขวบหม่นหมองทันตา ภาพนั้นทำให้หัวใจของอาชัญกระตุกวน ชายหนุ่มรีบบอกกับลูกน้อยอย่างหนักแน่น

“พ่อจะไม่ไปไกลจากลูกอีกแล้วอาร์เธอร์ เราจะอยู่ด้วยกัน พ่อสัญญา”

“อาร์เธอร์รอคุณพ่อกลับบ้านทุกวันเลย” หนูน้อยว่า ใบหน้าที่ยังคงซีดเซียวไร้สีสันเผยรอยยิ้มใสซื่อบริสุทธิ์ที่บ่งบอกถึงความสุขอย่างชัดเจน

‘ถ้าพ่อรู้ว่ามิลูก และรู้ว่าลูกคอยอยู่ พ่อจะไม่ปล่อยให้ลูกคอยแค้นแน่นอน...อาร์เธอร์’

ชายหนุ่มบอกลูกชายตัวน้อยของเขาแค่เพียงในใจ อยากถามเจ้าของร่างเล็กกระຈ็ยร่อยว่าทำไมถึงรู้จักหน้าและเรียกเขาว่าพ่อ แต่ก็ไม่ได้ถาม เพราะคนที่จะตอบคำถามของเขาได้ดีที่สุดและรับผิดชอบความรู้สึกรวมถึงช่วงเวลาดีๆ ที่เขาได้สูญเสียไปคืออัญชิตา!

“หายป่วยแล้วอาร์เธอร์ไปอยู่กับพ่อนะครับ”

“ครับ” เด็กน้อยตอบรับอย่างไม่ลังเลใจ ดวงตาคู่เล็กสีน้ำตาลเข้ม

มองหาอะไรบางอย่าง ก่อนจะถามหาคนสำคัญที่ยังไม่เห็นหน้า

“แม่ฮ้อยไปไหนครับคุณพ่อ”

“แม่ฮ้อยทำงานเหนื่อยมาทั้งวันคงจะเพลียมาก ตอนนี้นอนหลับพักผ่อนอยู่ตรงนั้นไงครับ”

อาฮ้อยไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจะต้องพูดถึงผู้หญิงที่ปิดบังความจริงเรื่องลูกกับเขาด้วยถ้อยคำเหล่านั้น มันดูอ่อนโยนเกินไป ทั้งที่แค่บอกลูกว่าหล่อนอยู่ตรงไหนก็เพียงพอแล้ว

“ส่งสารแม่ฮ้อยจัง ทำงานทุกวันเลย” เด็กน้อยพึมพำขณะมองไปยังมารดาที่ยังหลับสนิทด้วยแววตาที่อาฮ้อยเห็นแล้วก็เข้าใจทันที

“แม่ฮ้อยของอาร์เธอร์ออกไปทำงานทุกวัน ไม่หยุดเลยเหรอครับ” เขาหลอกถามด้วยความสนใจ

“ครับ คุณยายบอกว่าแม่ฮ้อยหาเงินมาเลี้ยงอาร์เธอร์ เก็บไว้ให้อาร์เธอร์เรียนหนังสือ”

คุณยายนวลโหมจะบอกกับหนูน้อยแบบนี้ทุกครั้งที่เขาถามหาผู้เป็นแม่ซึ่งออกไปทำงานทุกวัน ยกเว้นวันอาทิตย์ที่อัฐชิตาจะยกให้เป็นวันของลูกชาย แม้คำจ้างจะแพงแค่ไหนเธอก็จะปฏิเสธ เงินสำคัญก็จริง แต่ลูกน้อยสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด

คำบอกเล่าของลูกน้อยที่ยังไร้เดียงสาแต่ช่างเจรจาและช่างจดจำทำให้อาฮ้อยปวดหนึบที่หัวใจ เขาใช้ชีวิตอย่างสุขสบายบนกองสมบัติมหาศาล แต่อัฐชิตา กับลูกชายของเขา กลับใช้ชีวิตสุดแสนลำบาก หากจะโทษก็ต้องโทษแม่ของลูกนั่นแหละที่เย่อหยิ่ง จองหอง ไม่ยอมบอกเขาว่าตัวเองตั้งครมร์เพราะถ้าหล่อนบอกเขาลักคำทุกอย่างจะไม่เป็นแบบนี้

“ต่อไปพ่อจะไม่ให้แม่ฮ้อยของลูกต้องออกไปทำงานหามรุ่งหามค่ำอีกแล้วละ แม่ฮ้อยจะได้ไม่ลำบากและจะได้อยู่กับลูกทั้งวันด้วย ดีไหมครับ”

อัฐชิตาสัญญากับตัวเองว่าหลังจากนี้เขาจะให้ทั้งความรัก ความอบอุ่น

และความสุขสบายแก่ลูกชายของเขา ส่วนแม่ของลูกเขาก็จะดูแลเธอเช่นกัน แต่จะอยู่ในฐานะอะไรนั้นคงต้องว่ากันอีกที

“ดีครับ อาร์เธอร์อยากอยู่กับแม่อัญ”

“แล้วอยากอยู่กับพ่อไหมครับ” คนเป็นพ่อแกล้งถามยิ้มๆ

“อยากมากครับ” เด็กน้อยตอบรับโดยไม่เสียเวลาคิดและยิ้มให้ ผู้เป็นพ่อด้วยความดีใจอย่างเปิดเผย

“แล้วเมื่อไรเราจะกลับบ้านล่ะครับ”

“ต้องรอให้อาร์เธอร์หายป่วยก่อนสิครับ เราถึงจะกลับบ้านได้ ระหว่างที่อยู่โรงพยาบาลลูกต้องอดทนและเชื่อฟังคุณหมอนะครับ จะได้หายไวๆ”

ขณะที่อัญญากำลังพูดคุยทำความคุ้นเคยไปพร้อมๆ กับการให้กำลังใจ ลูกชายตัวน้อยของเขา เสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้นเบาๆ

ก๊อ๊ก...ก๊อ๊ก...

“ได้เวลาตรวจวัดไข้แล้วครับคนเก่ง” แพทย์หญิงเจ้าของไข้และพยาบาลผู้ช่วยเดินยิ้มละไมเข้ามาในห้องพร้อมกับอุปกรณ์ในการตรวจรักษา

อัญจิตตกใจตื่นตอนนั้นพอดีจึงรีบพยุงตัวลุกขึ้นนั่ง กำลังจะลุกไปต้อนรับและคุยกับคุณหมอ แต่ดูเหมือนพ่อของลูกจะทำหน้าที่ได้ดีกว่า จึงนั่งมองเหตุการณ์อย่างเงียบๆ

“เชิญครับคุณหมอ” อัญญเดินอ้อมปลายเตียงไปยืนอีกฝั่งเพื่อให้แพทย์หญิงวัยสี่สิบต้นๆ เข้ามายืนแทนที่เพื่อตรวจวัดไข้ให้คนป่วยตัวน้อย

แพทย์หญิงส่งยิ้มให้บิดาคนใจอย่างขอบคุณ ตอนแรกที่รู้ว่าเด็กชายอาร์เธอร์เป็นลูกชายของ อัญญ ศิรานอฟ ก็เกิดความประหลาดใจ เพราะไม่เคยมีข่าวว่านักธุรกิจหนุ่มทายาทคนโตของตระกูลที่มีชื่อเสียงโด่งดัง สละโสดมาก่อน แต่ก็หยุดไว้แค่ความสงสัยเท่านั้น

“หน้าตาสดใสขึ้นมากเลยนะครับน้องอาร์เธอร์ ดีใจที่คุณพ่อกับคุณแม่มาเฝ้าไข้ให้ไหมเอ่ย”

แพทย์หญิงพูดคุยกับคนไข้ตัวน้อยของตนเพื่อสร้างความคุ้นเคย
หนูน้อยจะได้ผ่อนคลายและให้ความร่วมมือเวลาตรวจรักษา

“ครับ ผมจะไม่ร้องไห้แล้ว” คนไข้บอกกับคุณหมอเสียงใสและหันไป
มองบิดาอย่างภาคภูมิใจ

“งั้นป้าหมอขอตรวจร่างกายหนูนะครับ”

“ครับ” หนูน้อยตอบรับและยอมให้คุณหมอตรวจวัดชีพจรและ
ความดันโลหิตโดยไม่อึดอัด แถมยังให้ความร่วมมือกับคุณหมอและ
พยาบาลเป็นอย่างดี

ระยะนี้แพทย์ผู้รักษาจะต้องคอยตรวจวัดชีพจรและความดันโลหิต
ของคนไข้เป็นช่วงๆ ร่วมกับดูปริมาณน้ำและอาหารที่รับประทานเข้าไปเทียบกับ
ปริมาณปัสสาวะที่ออกมาในแต่ละวัน

“ถ้าไม่ร้องไห้และเชื่อฟังคุณหมอ อีกไม่กี่วันลูกชายของพ่อก็จะหาย
เป็นปกติ”

คำพูดของอาชญูไม่เพียงทำให้ลูกชายตัวน้อยมีกำลังใจ แม่ของลูก
ก็รู้สึกดีตามไปด้วยเช่นกัน อย่างน้อยเธอก็รู้แล้วว่าอาชญูไม่ได้รังเกียจ
ลูกชาย ทั้งยังเรียกว่าลูกพ่อได้เต็มปากเต็มคำ ไม่เรียกร้องการตรวจพิสูจน์
ทางพันธุกรรมให้เสียเวลา

“อาร์เธอร์จะเชื่อฟังคุณหมอล่ะครับ”

“เก่งและเข้มแข็งแบบนี้ อีกไม่กี่วันก็หายจ้ะ” คุณหมอลูบศีรษะ
คนไข้ด้วยความเอ็นดู ก่อนจะหันไปทางบิดาของหนูน้อย

“ตอนนี้ไข้ของน้องอาร์เธอร์ลดลงแล้วค่ะ พรุ้งนี้หมอมะมาแจ้งผล
เกล็ดเลือดของน้องนะค่ะ ช่วงนี้คนไข้อาจจะมีการปวดท้อง ท้องอืด
เมื่ออาหาร อาจจะต้องดูแลอย่างใกล้ชิดหน่อยค่ะ”

“ครับคุณหมอ” อาชญูพยักหน้ารับทราบ

“หมอขอตัวก่อนนะค่ะ พักผ่อนมากๆ นะครับคนเก่ง” คุณหมอ
หันไปกอดคนไข้ตัวน้อยและส่งยิ้มให้กำลังใจ

“ครับ” หนูน้อยรับคำเสียงใส

อัญชิตารอจนกระทั่งคุณหมอและพยาบาลออกไปจากห้อง ก่อนจะลุกเดินไปหาลูกชายพร้อมโอบกอดร่างเล็กเอาไว้ด้วยความคิดถึงและเป็นห่วงสุดหัวใจ

“อาร์เธอร์ลูกแม่”

“แม่อัญ อาร์เธอร์คิดถึงแม่อัญ” หนูน้อยซุกหน้ากับอกอุ่นของผู้เป็นแม่อย่างแสนคิดถึง

“แม่ก็คิดถึงลูกจ๊ะ” เธอจูบกระหม่อมเล็กของลูกน้อยอย่างรักใคร่ ก่อนกวาดตามองไปบนหน้าซีตสีขาวของลูกด้วยความสงสารจับใจ “ลูกแม่เจ็บตรงไหนบ้างจ๊ะ”

“เจ็บไปทั้งตัวเลยครับ แต่อาร์เธอร์จะอดทน” หนูน้อยยกหน้าขึ้นบอกผู้เป็นแม่อย่างเข้มแข็ง

“ลูกชายของแม่เก่งมากจ๊ะ อดทนไว้นะ อีกไม่กี่วันก็หายแล้ว เราก็จะได้กลับบ้านกัน”

“หายแล้วจะได้ไปอยู่กับคุณพ่อ”

คำพูดใล้ชื่อของลูกชายสะกดผู้เป็นแม่อย่างจัง จึงถามย้ำกับหนูน้อยอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลดูใจดีเพื่อความแน่ใจ

“ไปอยู่กับคุณพ่อหรือจ๊ะ”

“ครับ คุณพ่อจะพาเราไปอยู่บ้านใหม่”

เด็กน้อยบอกราวอย่างซัดถ้อยซัดคำ ดวงตาคู่เล็กฉายแววตื่นเต้น และกระตือรือร้นจนผู้เป็นแม่นึกสงสัย เธอไม่แปลกใจถ้าอาร์เธอร์จะจดจำบิดาของแกได้แม่จะไม่เคยพบกันมาก่อน เพราะเธอไม่เคยปิดบังเรื่องพ่อผู้ให้กำเนิด แต่ที่สงสัยคืออาชีพแอบพุดคุยและตกลงกับลูกน้อยของเธอตั้งแต่ตอนไหน ทำไมลูกชายเธอถึงได้พูดเป็นตุเป็นตะแบบนี้

“ผมคุยกับลูกตอนที่คุณหลับ”

แค่เห็นสายตาของอัญชิตาที่มองมา อาชัญก็รู้ว่าเธอกำลังขังใจเรื่อง

อะไรอยู่ เขาจึงบอกโดยไม่รอให้เธอเอ่ยปากถาม

อัฉริตาอยากย้อนถามเขาเหลือเกินว่าตกลงกับลูกลับหลังเธอแบบนี้ ได้อย่างไร ทำไมไม่ถามความเห็นของเธอก่อน แต่เห็นความตื่นเต้นดีใจของลูกน้อยแล้วเธอก็ถามอาชัญตอนนี่ไม่ได้

“เอาไว้ให้ลูกหายแล้วเราค่อยคุยเรื่องนี้กันนะครับ ดึกแล้ว แม่ว่าลูกนอนพักผ่อนต่อดีกว่า พักผ่อนเยอะๆ จะได้หายไวๆ นะคนเก่งของแม่”

หญิงสาวเจตนาตั้งความคิดของลูกน้อยไปยังเรื่องอื่น อัฉริตาไม่มีปัญหาถ้าหากอาชัญจะพาลูกชายไปอยู่กับเขาเป็นบางช่วงเวลา แต่ถ้าให้ไปอยู่ถาวรคงเป็นไปไม่ได้ เธอจะไปอยู่กับเขาในฐานะอะไร

“ครับ” คนอยากหายป่วยรับคำและเอนตัวลงนอนบนเตียงอย่างเชื่องช้า หนูน้อยส่งรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความโล่งใจและความรักให้มารดาที่ขยับผ้าห่มให้ ก่อนจะหันไปทางบิดาแล้วยื่นมือเล็กๆ ออกไปพร้อมทวงถาม

“คุณพ่อสัญญาแล้วนะครับ”

“ครับ พ่อจำได้ ไม่ลืมแน่นอน” อาชัญยื่นมือออกไปจับมือเล็กๆ ของลูกน้อยพร้อมกับยืนยันอย่างหนักแน่น แววตาของเขาที่ทอดมองลูกชายฉายความอบอุ่นอ่อนโยน

‘แอบสัญญากันด้วยเธอ...เผื่อเป็นไม่ได้’

อัฉริตารำพึงในใจ โบทหน้าสวยหวานงยขึ้นมองคนที่ให้สัญญากับลูกชาย สายตาของอาชัญที่มองมาบ่งบอกชัดเจนว่ามีคำถามมากมายอยากจะถามเธอ

“ทำไมคุณถึงปิดบังเรื่องลูกกับพ่อของแกฮี้ อัฉริตา”

อาชัญเปิดประเด็นทันทีที่ลูกชายตัวน้อยหลับสนิท อัฉริตาคิดเอาไว้ อยู่แล้วว่าเธอต้องถาม จึงเดินไปนั่งที่โซฟาซึ่งชายหนุ่มเดินไปนั่งก่อนหน้านั้นแล้ว หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อเรียกขวัญและกำลังใจ ก่อนจะหันไป

ตอบคำถามนั้นของเขาด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะปิดบัง แค่มิได้บอกพ่อของแกเท่านั้นค่ะ”

“คุณจะรอให้ลูกเรียนจบมหาวิทยาลัยก่อนหรือไ้ถึงจะบอกพ่อของแก”

อาชีพว่าประชิดแม่ของลูก กรามแกร่งบดเข้าหากันแน่นจนเป็นสันนูนเด่นชัด

“ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยากจะทำแบบนี้เหมือนกันค่ะ”

“อัญชิตา” ชายหนุ่มคำรามชื่อเธอออกมา ดวงตาฉายความเกรี้ยวกราดแต่ไม่อาจทำอะไรได้มากกว่านั้น เพราะไม่ยอมให้ลูกชายที่เพิ่งกลับไปไม่นานตกใจตื่น

“คุณก็รู้ดีนี่คะว่าเรื่องคืนนั้นมันเกิดขึ้นเพราะอะไร สำหรับฉันมันเกิดขึ้นเพราะความเต็มใจ ไม่ว่าผลที่ตามมาจะเป็นยังไง ฉันยินดีที่จะรับมันเอาไว้ทุกอย่าง ฉันถือว่าอาร์เธอร์คือของขวัญล้ำค่าที่คุณมอบให้ฉัน มันคือเหตุผลที่ฉันไม่ได้บอกคุณว่าตัวเองท้อง”

อัญชิตาบอกเหตุผลกับอาชีพไปตามตรง ใบหน้าหวานยังคงสงบนิ่งไม่สะทกสะท้าน ขณะที่เลือดในตัวของอาชีพกำลังเดือดปุดๆ

“ให้ตายสิ! คุณนี่มัน...แม่มดชัดๆ” อาชีพสบถออกมาพร้อมกับการหมัดแน่น

“ฉันเป็นแม่ของอาร์เธอร์ค่ะ ไม่ใช่แม่มด ฉันไม่ได้มีเวทมนตร์คาถาอะไรทั้งนั้น”

ขนาดไม่มีเวทมนตร์คาถาเธอก็ยังทำให้เขาโมโหเจียนคลั่ง อาชีพอยากจับผู้หญิงที่นิ่งเฉยเขาด้วยสีหน้านิ่งๆ มาเขย่าให้หัวสั่นหัวโคลนเหลือเกิน แต่ก็ไม่อาจทำได้อย่างที่คิด

“ไม่ว่าเหตุการณ์คืนนั้นจะเกิดขึ้นเพราะอะไร แต่คุณก็ไม่มีสิทธิ์ปิดบังเรื่องลูกกับผม คุณควรจะบอกผมตั้งแต่ว่าตั้งครรภ์ ไม่ใช่ปล่อยให้มันผ่านมามาตั้งห้าปี”

“ฉันไม่ใช่พวกฉวยโอกาส และฉันก็ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องความรับผิดชอบจากคุณด้วย”

“แต่ผมมีสิทธิ์ที่จะรับรู้” อาชญสวนกลับทันที

“ถ้าตอนนั้นฉันเดินไปบอกคุณว่าท้องกับคุณ ตามจริง ๆ เอะอะคะ คุณอาชญ คุณจะยอมรับทันทีไหมคะว่าเด็กในท้องฉันเป็นลูกคุณ ไม่ต้องผ่านการพิสูจน์ใดๆ”

อัญชิตาโพล่งถามออกไปตรงๆ และมันทำให้อาชญถึงกับนิ่งงัน หญิงสาวจึงคิดว่าการตัดสินใจของเธอในครั้งนั้นถูกต้องแล้ว จึงพูดต่อโดยไม่รอคำตอบจากเขา

“ฉันรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่คุณจะยอมรับง่าย ๆ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ใช่นางแบบที่โด่งดังอะไรมากมาย แต่ฉันก็ไม่อยากสร้างข่าวฉาวให้กับตัวเอง เพราะมันอาจส่งผลไปถึงลูกในอนาคต สู้ฉันอดทนเลี้ยงดูเขาให้เติบโตใหญ่ แล้วอธิบายความจำเป็นที่แม่กับพ่อไม่ได้อยู่ด้วยกันให้เขาฟัง ฉันคิดว่าลูกคงจะเข้าใจ”

หลังจากเหตุการณ์คำคืนนั้นใช้ว่าหญิงสาวจะไม่คิดปองกัน เธอตั้งใจจะกินยาคุมฉุกเฉินหลังกลับที่พัก แต่ข่าวร้ายของบิดาทำให้อัญชิตาลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิทใจ กว่าจะได้กินก็ผ่านไปเกือบสามวัน ทำให้ยาตัวนั้นไม่มีประสิทธิภาพในการคุมกำเนิด แต่หญิงสาวก็ไม่ได้นึกเสียใจ เธอคิดว่าลูกคือของขวัญล้ำค่า คือสิ่งที่ฟ้ามอบให้ในวันที่เธอต้องสูญเสียบิดา เขาทำให้เธอมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไปอย่างเข้มแข็ง

“เลิกเถียงด้วยเหตุผลที่คุณคิดเองเออเองคนเดียวได้แล้วอัญชิตา คุณรู้ใจคนอื่นเขามากขนาดไหนกัน ถึงได้ตัดสินใจแทนแบบนี้”

ในที่สุดขีดความอดทนของอาชญก็ขาดฝั่ง สองมือแข็งแรงแรงคว้าหัวไหล่บอบบางของอัญชิตาแล้วดึงเข้ามาหา สีหน้าเกรี้ยวกราด แรงแบบที่หัวไหล่ทำให้ใบหน้าหวานบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บ ดวงตาที่สลับประสานกับเขามีน้ำตาเอ่อล่อ

“ฉัน...”

ริมฝีปากที่ระริกขยับหมายจะอธิบาย แต่ชายหนุ่มก็ขัดขึ้นอย่างเตื่อตดล

“คุณทำให้ผมพลาดโอกาสที่จะได้อยู่กับลูกมาเกือบห้าปี คุณยังไม่รู้ตัวอีกหรือว่าทำผิด คุณไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจแทนคนอื่น อัญชิตา”

“ฉันรู้ตัวดีค่ะว่าไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องที่สุด แต่ฉันทำดีที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ คุณไม่มาเป็นฉันคุณไม่เข้าใจหรอกค่ะ”

อัญชิตาพูดออกไปด้วยความรู้สึกอัดอั้น น้ำตาของเธอไหลพรากทำไมเธอจะไม่อยากเดินเข้าไปบอกข่าวดีกับเขาตอนที่รู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ แต่เพราะรู้ตัวดีว่าไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะทำแบบนั้นได้ เธอไม่ใช่คนรักของอาชญ ความสัมพันธ์ในคำคืนนั้นก็ไม่ได้สำคัญกับเขา แล้วเธอจะเอาความมั่นใจที่เหน็ดเหนื่อยไปบอกเรื่องลูกกับเขา

ความเตื่อตดลของอาชญลดลงฮวบเมื่อเห็นน้ำตาของอัญชิตา เขาพ่นลมหายใจออกมาอย่างหนักหน่วงพร้อมกับคลายมือออกจากไหล่ของหล่อน ดวงตาที่ลุกโชนด้วยไฟโหละอ่อนแสงลงทันที อาชญไม่เข้าใจตัวเองจริงๆ ว่าทำไมจะต้องใจอ่อนกับผู้หญิงคนนี้ไปเสียทุกครั้งที่เห็นความอ่อนไหวของเธอ

“เช็ดน้ำตาของคุณซะ ที่ผ่านมามีอะไรที่คุณรู้แต่ไม่ถึงการณ์”

อาชญยึดผ้าเช็ดหน้าที่เพิ่งหยิบออกมาจากกระเป๋าใส่ในมือของอัญชิตาก่อนจะลุกเดินออกไปนอกห้องเพื่อควบคุมอารมณ์ให้เย็นลงกว่านี้

อัญชิตามองผ้าเช็ดหน้าในมือที่สั่นน้อยๆ ของตนก่อนยกขึ้นมาซับน้ำตาตัวเองเบาๆ ได้ระบายความรู้สึกที่เก็บไว้ในใจให้อาชญฟังแล้วก็รู้สึกเหมือนปลดปล่อยของหนักออกจากบ่า ส่วนอาชญจะเข้าใจเจตนาของเธอหรือไม่นั้นก็ต้องแล้วแต่เขา

น้ำตาของหญิงสาวแห้งเหือดไปแล้วเมื่ออาชญเดินกลับเข้ามาในห้อง

“คุณโกรธฉันมากหรือคะ”

เธอถามเมื่อชายหนุ่มลดตัวลงนั่งข้างๆ

‘ช่างกล้าถาม’

อาชญูไม่ได้เอ่ยประโยคนั้นออกไป แต่อัญชิตาอ่านได้จากสีหน้าและแววตาของเขายังเหลือแวกรุ่นโกรธให้เห็นอยู่บ้าง

“ถ้าคุณคิดว่าฉันผิดที่ตัดสินใจแบบนั้น ฉันขอโทษก็ได้ค่ะ”

คำขอโทษของอัญชิตาไม่ได้ทำให้อาชญูรู้สึกเลยว่าเธอสำนึกผิดในสิ่งที่ตัวเองทำ ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าปอดลึก บอกตัวเองว่าอย่างน้อยคนผิดก็ยอมรับว่าทำไม่ถูกต้อง

“ที่ผ่านมาก็ให้มันผ่านไป แต่ต่อไปคุณจะต้องตัดสินใจเรื่องลูกโดยพลการไม่ได้อีกแล้ว เข้าใจที่ผมพูดใช่ไหมอัญชิตา” อาชญูพูดเสียงขรึม นัยน์ตากระด้างสบตาเธออย่างจริงจัง

“ค่ะ ฉันเข้าใจ”

หญิงสาวยอมรับการตัดสินใจของเขาแต่โดยดี

ชายหนุ่มลอบถอนหายใจเมื่อได้ยินคำตอบนั้น เพราะถ้าแม่ของลูกตอบตรงกันข้ามอาจจะต้องปะทะกันอีกรอบเป็นแน่

“คราวนี้ก็บอกผมหน่อยว่าทำไมอาร์เธอร์ถึงรู้จักพ่อของเขา”

อาชญูถามเมื่ออารมณ์ของเขาเริ่มเข้าสู่ภาวะปกติ หลังจากที่ไมโหม่ของลูกจนเส้นเลือดในสมองเกือบแตกก่อนหน้านี้ น้ำเสียงและแววตาที่เปลี่ยนไปของอาชญูทำให้อัญชิตาปรับตัวตามแทบไม่ทัน แต่กระนั้นก็รู้สึกดีใจที่เขารับฟังเหตุผลของเธอบ้าง แม้วามันจะไม่ถูกต้องนักก็ตาม

“อาร์เธอร์ชอบดูทีวีกับยายโหม่ของแกค่ะ ฉันไม่รู้ว่าแกดูเรื่องอะไร” อัญชิตาเริ่มแก้ความ

“แล้วจู่ๆ วันหนึ่งตอนฉันกลับจากทำงานเขาก็วิ่งมาเกาะขาแล้วถามหาพ่อ ตอนนั้นฉันตกใจมาก ไม่รู้จะตอบลูกว่ายังไง จะบอกแกว่า...เอ่อ...”

หญิงสาวหยุดเล่าแล้วมองหน้าเขาคล้ายดูท่าที่

“เล่ามาเถอะ ผมฟังได้” อาชญูอนุญาตกลายเป็นเห็นสายตาของอัญชิตา

ก็พอรู้ว่ามิบางคำพูดที่เขาอาจจะไม่ถูกใจ

“จะบอกลูกว่าพ่อตายแล้วก็ใช้ที่ เพราะพ่อของเขายังมีชีวิตอยู่ ฉันก็เลยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการเอารูปของคุณให้ลูกดู เขาก็ดูทุกวัน เรียกพ่อจนติดปาก พ่อเขาดามว่าพ่อไปไหนทำไมถึงไม่กลับบ้าน ฉันก็หลอกเขาว่าคุณไปทำงานต่างประเทศ แรกๆ ลูกจะถามถึงคุณทุกคืน ฉันก็บอกเขาแบบเดิมเรื่อยๆ จนเขาเข้าใจว่าพ่อไปทำงานไกลบ้าน ตอนนั้นฉันไม่คิดหรอกค่ะว่าจะมีวันนี้”

“ถ้าไม่เกิดเรื่องขึ้นคุณก็คงจะไม่บอกเรื่องลูกกับผมใช่ไหม” อาชญุตคิดไม่ได้จริงๆ ว่าอาจจะเป็นอย่างนั้น

“บอกค่ะ แต่อาจจะรอให้อาร์เธอร์โตพอที่จะเข้าใจความจำเป็นของเราก่อน” อัญชิตาสารภาพไปตามตรง

“ตอนนี้อาร์เธอร์เจอพ่อของเขาแล้ว เราต้องทำข้อตกลงกันใหม่ ว่าแต่คุณให้ลูกใช้นามสกุลของใครอยู่”

“อาร์เธอร์ใช้นามสกุลของฉันค่ะ”

“ผมจะเซ็นรับรองบุตรและทำให้เขาเป็นทายาทที่ถูกต้องของผม” อาชญุตบอกอย่างหนักแน่น

“เรื่องนั้นฉันไม่มีปัญหาหรอกค่ะ แต่เรื่องที่คุณจะให้เราย้ายไปอยู่กับคุณถาวรคงเป็นไปได้ยากค่ะ”

“ทำไม” คิ้วเข้มของอาชญุตขมวดปมทันที ความไม่พอใจก่อตัวขึ้นอีกครั้งเมื่อแม่ของลูกคัดค้านความต้องการของเขาทุกๆ ที่มันจะทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของเธอดีขึ้น

“อาร์เธอร์ย้ายไปอยู่กับคุณในฐานะลูกชายมันเป็นเรื่องที่ถูกต้องค่ะ แต่ฉันจะไปอยู่กับคุณในฐานะอะไรค่ะ” อัญชิตาย้อนถามและจ้องตาเขานิ่ง

“ก็แม่ของลูกผมไง คุณไม่ต้องทำงาน แค่ออยู่บ้านเลี้ยงลูกก็พอ ค่าใช้จ่ายทุกอย่างที่คุณรับผิดชอบอยู่ตอนนี้ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของผม

เอง”

ข้อเสนอที่แสนใจป่าของอาชัญอาจทำให้ผู้หญิงบางคนตาลุกและตื่นตื่น แต่ไม่ใช่อัญชิตาแน่นอน

“ฉันทำแบบนั้นไม่ได้หรอกค่ะ แต่ถ้าให้ฉันไปค้างกับลูกเป็นบางครั้ง บางคราวฉันพอจะรับได้ค่ะ”

“ทำไมคุณจะต้องทำให้มันยุ่งยากด้วยละอัญชิตา”

อาชัญถามอย่างไม่พอใจ ข้อเสนอของเขามันไม่ดีตรงไหน ทำไมอัญชิตาถึงได้ปฏิเสธ

“คุณเป็นผู้ชายที่ได้อะไรมาง่ายๆ จนเคยชิน คุณไม่มีวันเข้าใจหัวอกผู้หญิงอย่างฉันหรอกค่ะ”

“คุณกลัวเสียชื่อเสียงใช่ไหมถ้าต้องไปอยู่กับผม” เขาเดาเหตุผลไปเรื่อยๆ

“นั่นมันแค่เหตุผลปลายแถวค่ะ”

“ผมรู้แล้วยังขาดอะไร” เขายิ้มมุมปากอย่างมั่นใจ “เงินเดือนใช่ไหม คุณเสนอมาได้เลย”

อัญชิตาอยากจะกางกรงเล็บข่วนหน้าหล่อย่าง ของคนใจป่าเหลือเกิน เขาคิดได้อย่างไรว่าเธอต้องการของพวกนั้น คนอย่างเขาคงไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกของผู้หญิงหรอก

“ฉันไม่ได้ต้องการเงินเดือนจากคุณค่ะคุณอาชัญ” อัญชิตาแน่นย้ำอย่างชัดเจน ก่อนจะเป็นฝ่ายสรุป

“เอาเป็นว่าในหนึ่งสัปดาห์ให้ลูกอยู่กับฉันสี่วัน อยู่กับคุณสามวัน ตกกลางไหมคะ”

“ผมกลัวว่าลูกจะไม่ตกลงกับเรานะสิ อาร์เธอร์จะยอมไปกับผม โดยที่ไม่มีคุณนั่นหรือ”

อาชัญถามพร้อมกับมองไปยังลูกชายตัวน้อยบนเตียงคนไข้ ความหนักใจก่อเกิดขึ้นในใจของชายหนุ่ม อาร์เธอร์ไม่เคยถูกแยกจากอัญชิตา

จู่ๆ เขาจะพาแกไปอยู่ด้วยโดยไม่มีแม่ มันคงไม่ใช่เรื่องง่าย

“ถ้าคุณอยากอยู่กับลูกจริงๆ คุณก็ต้องทำให้เขายอมรับและอยู่กับคุณให้ได้ค่ะ” เธอแนะนำ

“เอาตามที่คุณว่าไปก่อนก็ได้ ถ้ามันไม่โอเคค่อยตกลงกันอีกที”

เมื่อยังคิดหาทางออกที่ดีกว่านั้นไม่ได้ อาชญาก็ต้องยอมรับข้อเสนอของอัญชิตา แต่เขายังไม่ล้มเลิกความคิดที่จะทำให้ลูกและแม่ของลูกไปอยู่กับเขา อัญชิตาปฏิเสธเขาววันนี้อาจเป็นเพราะเพิ่งพบกันไม่นาน แต่ระหว่างที่ดูแลลูก ทำความคุ้นเคยกับลูก เขาจะทำความคุ้นเคยกับเธอด้วยเช่นกัน

“แต่ระหว่างที่ลูกอยู่โรงพยาบาลเราต้องไม่ทำอะไรให้เขาสงสัยความสัมพันธ์หรือทำอะไรก็ตามที่บั่นทอนกำลังใจของลูก คุณเข้าใจที่ผมพูดใช่ไหมอัญ”

จู่ๆ เขาก็ตีเนียนเรียกชื่อเล่นของอัญชิตา หญิงสาวจึงคิดไปว่าเขาคงจะข้อมความพร้อมเพื่อแสดงละครให้ลูกชายดูระหว่างที่อยู่ด้วยกัน

“ค่ะ ฉันเข้าใจ”

“คุณควรจะแทนตัวเองว่าอัญนะ ลูกจะได้ไม่สงสัยเรื่องความสัมพันธ์ของเรา”

อัญชิตารู้ว่าลูกชายของเธอยังเล็กเกินกว่าจะตั้งข้อสงสัยรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ แบบที่อาชญูว่า แต่หญิงสาวก็คร้านที่จะเถียงกับเขา อีกอย่างเธอก็แทนตัวเองด้วยชื่อเล่นเป็นประจำอยู่แล้ว

“เรื่องแค่นี้ไม่มีปัญหาค่ะ”

อาชญูซ่อนความพึงพอใจเอาไว้ภายใต้ใบหน้าซึ่งขมขื่นของเขา ชายหนุ่มก้มมองนาฬิกาเรือนหrubนข้อมมือแล้วหันไปมองคนข้างๆ

“ดีกแล้ว คุณนอนเถอะ ผมจะเฝ้าลูกเอง” เขาบอกแม่ของลูกชายอย่างหวังดี

“อัญยังไม่ง่วงค่ะ”

พุดยังไม่ทันจะขาดคำก็รีบยกมือขึ้นป้องปากที่กำลังหาว ดวงตาหญิงสาวฉับมือเพราะความง่วงงุน

“หลักฐานชัดเจนขนาดนี้ คุณยังจะปากแข็งอีกหรืออัญญา ง่วงก็นอนพักผ่อนซะ จะฝันไปทำไม เดียวก็ไม่สบายอีกคนหรอก”

“อัญญาไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ ถ้าคุณง่วงก็นอนได้แล้วนะคะ อัญญาจะเฝ้าลูกเอง”

อัญญาพูดกับเขาอย่างหวังดี แต่นอกจากชายหนุ่มจะไม่ทำตามคำแนะนำยังทำบางอย่างกับเธออย่างรวดเร็วไม่让她คนปากแข็งได้ตั้งตัว

“ผมบอกให้นอนก็นอนสิ คุณนี่คือจริงๆ นะอัญญา”

“คุณอาชญญา”

อัญญาพยายามขยับตัวเมื่อถูกคนตัวใหญ่จับกดให้นอนลงบนโซฟา แต่ก็สู้แรงที่มากกว่าไม่ได้

“นอนซะ พรุ่งนี้จะได้มีแรงดูแลลูก”

อาชญญาบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ก่อนชายหนุ่มจะหยิบผ้าห่มคลี่คลุมให้ทับหญิงสาวราวกับว่าเธอคือคนสำคัญที่เขาจะต้องใส่ใจ อัญญาตามองคนที่ขยับผ้ามาห่มให้เขม็ง เขาเป็นแคบิดาของลูกชายเธอเท่านั้น จำเป็นต้องเจ้ากี้เจ้าการกับแม่ของลูกขนาดนี้ไหม

คนที่ทำอะไรลงไปเพราะใจสั่งไม่ได้ผ่านการคัดกรองจากสมองซังกเล็กน้อยเมื่อเห็นสายตาประหลาดใจของอัญญาตา อย่าวว่าแต่เธอจะสงสัยเลย เขาเองก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจะต้องใส่ใจแม่ของลูกขนาดนี้

“คุณนอนไปนะ ผมจะออกไปโทรศัพท์สักครู” อาชญญาแก้สถานการณ์ด้วยการเดินออกไปนอกห้อง

อัญญาตาบิดเปลี่ยนตาลงซ้าๆ เธอไม่ได้หลับทันที แต่นึกถึงพฤติกรรมหลายๆ อย่างของอาชญญา วันนี้เธอเจอทั้งสายตาเย็นชา ท่าทีเกรี้ยวกราดเหมือนโกรธเธอมาจากชาติปางไหน เขาดูเหมือนคนใจดำใจร้าย แต่สุดท้าย

เขาก็อ่อนนให้เธอ สรุปลแล้วเขาเป็นคนอย่างไร อัญชิตาครุ่นคิดอย่างลับสน
อาชญเป็นผู้ชายที่เข้าใจยากเหลือเกิน

